

DE STER

Maart 1974 · 74e Jaargang · Nummer 3

Een inspirerende boodschap

DOOR HAROLD B. LEE

Telkens weer heb ik de volgende ervaring van Petrus en Johannes gelezen die door de poort genaamd de Schone de tempel ingingen. Hier bevond zich een man die nooit had kunnen lopen, verlamd als hij was vanaf zijn geboorte en die degenen die de tempel ingingen om een aalmoes vroeg. En toen Petrus en Johannes naderden stak hij vol verwachting zijn hand uit en vroeg om een aalmoes. Petrus, die namens deze beide zendingen — kerkelijke autoriteiten dus — het woord voerde zei: „Zie op ons”. En vanzelfsprekend deed dit de verwachtingen van deze man stijgen. Toen zei Petrus: „Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geve ik u; in den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, sta op en wandel.” (Handelingen 3:4, 6.)

Ik kan mij deze man goed voorstellen, wat er in hem is omgegaan. „Weet deze man niet dat ik nog nooit heb gelopen? En hij draagt mij op dat te doen.” Maar het bijbelse verslag eindigt hier niet mee. Petrus stelde zich niet alleen tevreden door deze man op de dragen te „wandelen”, doch „hem grijpende bij de rechterhand richtte hij hem op.” (Handelingen 3:7.)

Kunt u zich nu het beeld van deze edele figuur voorstellen, deze hoogste der apostelen, misschien met zijn armen om de schouders van deze man geslagen, terwijl hij zegt: „Kom op m'n goede man, vat moed, ik zal een paar stappen met u meelopen. Laten wij samen lopen en ik verzeker u dat u het kunt, want u hebt door de macht en de autoriteit die God aan ons Zijn dienstknechten heeft gegeven, die zegening ontvangen.” Toen sprong de man op van vreugde. U kunt geen andere ziel opheffen,

tenzij u op een hoger niveau staat. U dient er zeker van te zijn dat als u iemand wilt redden, u zelf een voorbeeld bent van hetgeen u hem wilt laten zijn. U kunt geen vuur in het hart van iemand anders doen ontbranden als het niet in uw eigen hart brandt. U leraren, het getuigenis dat u geeft, de geest waarin u onderwijst en leiding geeft, zijn de belangrijkste gaven die u kunt bezitten, wanneer u helpt hen te sterken, die zoveel nodig hebben en aan wie u zoveel kunt geven.

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Maart 1974

74e Jaargang, Nummer 3

Eerste Presidentschap:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Howard W. Hunter
Mark E. Petersen	Gordon B. Hinckley
Delbert L. Stapley	Thomas S. Monson
LeGrand Richards	Boyd K. Packer
Hugh B. Brown	Marvin J. Ashton
	Bruce R. McConkie

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hillier;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijis f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.)
Voor leden van de Hollandse Ring;
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingingen.

Druk

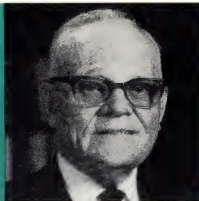
Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

INHOUDSOPGAVE

Een inspirerende boodschap, Harold B. Lee	90
Vreugde en geluk, Marion G. Romney	92
Het ontstaan van het nieuwe testament, C. Kent Dunford	94
De welzijnszorg is de Kerk, Junior Wright Child	98
Vraag en antwoord, Daniel H. Ludlow	102
Waarom kerkmuziek zo belangrijk is, Robert J. Matthews ..	104
Kunt u met betraande ogen kijken? Elaine Cannon	106
De reis met het schip 'International', William G. Hartley	111
Geleid door de Heilige Geest, Milton R. Hunter	114
De voortdurende macht van de Heilige Geest, Franklin D. Richards	116
Als ik de Schriften lees, ben ik bij Hem, S. Dilworth Young ..	119
Beoefen voortdurend uw geloof, O. Leslie Stone	122
Staat in heilige plaatsen, Harold B. Lee	125
DE kleine STER	
Dong Tai en de Draak, Faith Yingling Knoop	17
Het feest	20
Reizende zaden, Peggy Geiszel	22
Puntenpuzzel	24

Vreugde en geluk

Toen Lehi aan zijn zoon Jacob de omstandigheden waaronder de mens sterfelijk werd verklaard uitlegde en hem vertelde over het plan voor de eeuwige vooruitgang van de mens, zei hij:

„... alles werd gedaan in de wijsheid van Hem, Die alles weet.

Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (11 Ne. 2:24-25.)

Vreugde word beschreven als: „1. Het gevoel dat ontstaat door verwerving of de verwachting van het goede; ... blijdschap; verrukking. 2. Toestand van geluk; ... gelukzaligheid ... 3. Dat wat geluk veroorzaakt. „*Geluk* is een toestand waarin men zich tevreden gevoelt.”

De profeet Joseph Smith omschreef *geluk* als „doel en oogmerk van ons bestaan; en het zal aan het einde ons deel worden”, en, zo ging hij voort, „als wij het pad volgen, dat er heen leidt. Dit pad is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van alle geboden Gods.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, bladzijde 271.)

Dat geluk niet noodzakelijk met maatschappelijke resultaten gepaard moet gaan komt tot uitdrukking in de uitspraak van de Zaligmaker: „... want het is niet in den overvloed gelegen, dat iemand leeft uit zijn goederen.” (Lukas 12: 15.)

Vanzelfsprekend zijn aardse goederen noodzakelijk voor het voortduren van ons bestaan. De beschikking over een voldoende hoeveelheid hiervan is onmisbaar voor ons levensonderhoud. De Here zelf zei, dat wij niet gelijk kunnen zijn in geestelijke zaken indien wij niet gelijk zijn in aardse zaken.

Wanneer wij volledig het plan van de Here na kunnen leven dan zullen wij gelijk zijn in aardse zaken; echter van deze hangt ons gehele geluk niet af.

De mens kan niet waarlijk gelukkig worden indien hem iets van buiten af wordt opgelegd. De Schriften vertellen van de herhaalde genezingen van lichamelijke kwalen die de Heiland gedurende Zijn bediening heeft verricht. Deze genezingen hadden tot gevolg dat lichamelijke pijnen werden verlicht en ziekten verdwenen maar zij brachten niet noodzakelijkerwijs werkelijke vreugde en geluk.

Werkelijke vreugde en geluk ontstaan door geestelijke genezing. Deze komt van binnen uit. Als u in het Boek van Mormon de eerste vier verzen van het vierde hoofdstuk van Mosiah leest, dan zult u horen over de grote aantallen mensen die door koning Benjamin waren toegesproken en die zich door de macht van de Geest bewust werden van hun overtredingen. Zo bezorgd waren zij over hun zonden dat zij eenparig tot de Here riepen:

„O, wees ons barmhartig en laat ons deelhebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd; want wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God...” (Mosiah 4:2)

Toen ontvingen zij vergeving wegens hun geloof in Christus en hun berouw; hun harten werden vervuld van vreugde omdat hun zonden waren vergeven en zij gemoedsrust hadden verkregen omdat zij geestelijk waren genezen.

Jezus Christus, onze Zaligmaker heeft de macht onze geest te genezen. De geest van een ieder is ziek wanneer deze met zonden is belast. Geen zoon of dochter van God is ooit volmaakt gelukkig totdat zijn geest is genezen door de macht van Gods Geest. Wanneer iemand vergeving ontvangt is zijn geest genezen en heeft hij gemoedsrust. Daarna neemt zijn geluk toe als hij ernaar streeft zichzelf te vervolmaken door zich steeds de elementen van naastenliefde voor ogen te houden die door Mormon in het

zevende hoofdstuk van Moroni worden opgesomd: vriendelijkheid, iankmoedigheid, nederigheid en liefde. Uiteindelijk zal iemand in zijn binnenste die naastenliefde ontwikkelen die Mormon omschrijft als de ware liefde van Christus. Dit is het pad dat leidt naar het ware geluk, het pad langs hetwelk iemand komt om gelijk onze Vader in de hemel te worden.

De vreugde en het geluk waarvoor volgens Lehi de mens werd geschapen om die te bezitten, zullen hem niet alleen in dit leven deelachtig worden. Indien zij voldoen aan de voorwaarden waarop deze zijn beloofd, dan zullen zij hier en nu vreugde hebben, en tijdens hun verblijf als geesten zonder lichaam in afwachting van de opstanding en daarna gedurende alle eeuwigheid.

„... Leer”, zei de Here de profeet Joseph Smith, „dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.” (L&V 59:23.)

De Schriften zijn zeer duidelijk ten aanzien van de toestand van geluk of ellende van de geesten zonder lichaam. In de openbaring die de profeet Joseph Smith aanduidt als „die welke de wet van de Kerk omvat”, zegt de Here:

„Gij moet zo in liefde te zamen leven, dat gij het verlies van hen, die sterven, moet bewenen, en vooral dat van hen, die geen hoop hebben op een heerlijke opstanding.

„En het zal geschieden, dat zij, die in Mij sterven, de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn;

„En zij, die niet in Mij sterven, wee hun, want hun dood is bitter.” (L&V 42:45-47.)

Alma onderwees zijn zoon Corianton aldus:

„Nu, aangaande de toestand der ziel tussen de dood en de opstanding: Zie het is mij door een engel bekend gemaakt, dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijke lichaam zijn heengegaan, ja, de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven. „En dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten.

„En dan zal het geschieden, dat de zielen der

goddelozen, ja, die zondig zijn... in de buitenste duisternis zullen worden uitgeworpen; daar zal geklaag en wening en knersing der tanden zijn; en dit tengevolge van hun eigen ongerechtigheid...” (Alma 40:11-13.)

Jacob zegt in zijn grote toespraak vastgelegd in het negende hoofdstuk van II Nephi:

„... alle mensen... [wanneer] zij onsterfelijk zijn geworden... moeten... voor de rechterstoel van de Heilige Israëls verschijnen en dan komt het oordeel.” Dan zullen „de rechtvaardigen, de vromen van de Heilige Israëls, zij, die in de Heilige Israëls hebben geloofd, het kruis der wereld hebben gedragen en de smaad ervan niet hebben geacht, ... het koninkrijk Gods beërven, dat van de grondlegging der wereld af voor hen was bereid, en zij zullen er voor eeuwig een volheid van vreugde genieten.” (II Nephi 9:15, 18. Haakjes toegevoegd.)

Lehi sprak zeer terecht: „... en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (II Nephi 2:25.)

Wij weten dat de Here wenst dat de mens gelukkig is want Hij zei tot Mozes: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Wij weten ook dat Alma zeer terecht tot zijn zoon Corianton zei: „... Goddeloosheid bracht nimmer geluk.” (Alma 41:10.) De beslissing is duidelijk aan ons.

„... Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees, en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is.” (II Nephi 2:27.)

„Weest daarom goedsmoeds en bedenk, dat gij vrij zijt om zelfstandig op te treden — om de weg te kiezen van de eeuwige dood [ellende] of de weg van het eeuwige leven [vreugde en geluk].” (II Nephi 10:23.)

Geluk zal „aan het einde ons deel worden als wij het pad volgen, dat er heen leidt... deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van alle geboden Gods”

HET ONTSTAAN VAN HET NIEUWE TESTAMENT

Door C. KENT DUNFORD

Rome was in het jaar 64 na Christus een prachtige stad. Het was het middelpunt van een van de machtigste rijken uit de geschiedenis, van een rijk dat zich uitstrekte van Engeland tot aan de Eufraat. De eerste keizer, Augustus, regeerde ten tijde van de geboorte van Jezus en pochte dat hij Rome als een stad van bakstenen aangetroffen had en een marmeren stad had achtergelaten. De keizers die na hem kwamen, probeerden elkaar te overtroeven door het sieren van de eeuwige stad met de enorme bouwwerken, waarvan de ruïnes heden ten dage de bewondering opwekken van de toeristen.

In het jaar 64 na Christus woedde er als een hel een grote brand in de stegen van de stad. De geestelijk

minder begaafde keizer Nero zat in die tijd op de troon. Deze man zag zichzelf als een groot kunstenaar die zich niet bekommerde om de omstandigheden waarin zijn volk leefde zolang hij maar de middelen had om zijn grote plan ten uitvoer te leggen om de stad te verfraaien als een blijvende getuige van zijn naam. Toen bij geruchten de keizer als brandstichter werd aangemerkt, probeerde hij op listige wijze onder deze verdachtmaking uit te komen. Onder de nieuwe vormen van godsdienst in de hoofdstad bevond zich een reeds populaire groepering, de Christenen genaamd — de ideale zondebok.

Snel werden er arrestaties verricht. Nero bood gedienschtig zijn eigen arena aan voor het voltrekken van de

wrede martelingen die volgden. Tacitus, eenromeins geschiedschrijver, bericht ons als volgt:

„... sommigen werden bedekt met huiden van wilde dieren en door honden uiteen gereten, anderen aan het kruis genageld en na zonsondergang verbrand om als fakkel te dienen.

Hoewel het misdadigers waren die een zware straf verdienden, stak er toch een gevoel van spijt de kop op omdat zij niet om het heil van de gemeenschap ter dood werden gebracht maar om de razernij van een enkel persoon.”¹

Kort nadien schreef Markus, die de verhalen van de gemartelde kerkelijke leiders wilde vastleggen, een geschrift dat wij kennen als het Evangelie naar de beschrijvingen van Mar-

kus. Het ging Markus erom de machtige daden van Christus, die hij zo dikwijls van Petrus en anderen vernomen had, weer te geven. Ongeveer tien of vijftien jaar later gaven Mattheüs en Lukas hun Evangelie beschrijvingen in het licht.

Zij namen in hun verslagen bijna alles op wat Markus geschreven had, met extra nog gegevens over het leven en de leerstellingen van Jezus. Het Evangelie naar de beschrijving van Johannes kwam nog later tot stand (ongeveer 90 à 100 jaar na Christus) en is een van de laatst geschreven boeken van het Nieuwe Testament.

Waarom heeft men zo lang gewacht met het schrijven van deze geschiedverslagen? Er zijn allicht goede redenen voor geweest, zoals mogelijk (1) de drukke zendingswerkzaamheden die belangrijker leken; (2) de volmaaktheid van de mondelinge boodschap, nog te horen van mensen die Jezus persoonlijk gekend hadden en (3) het geloof dat de tweede komst van Christus nabij was.

Er zijn mensen die zich bezorgd gemaakt hebben over de betrouwbaarheid van de Evangelieën omdat die zo laat geschreven zijn. Gingen de schrijvers van de verslagen slechts af op hun geheugen? Zou de geschiedenis van Jezus op dat moment niet verdraaid en wat opgesmukt zijn? Dit probleem wordt veel minder ernstig als men weet dat bijbelgeleerden van mening zijn dat de schrijvers veel informatie ontleenden aan eerder geschreven verslagen om de betrouwbare mondelinge overleveringen aan te vullen. In zijn inleiding wijst Lukas hierop; hij zegt namelijk dat velen eerder dan hij over Christus geschreven hadden (Luk. 1:1-4). Papias, in het begin van de tweede eeuw bisschop van Hierapolis in Klein-Azië, heeft ons deze belangwekkende uitspraak nagelaten:

„Mattheüs heeft de uitspraken van Jezus in het Hebreuws opgeschreven en iedereen heeft deze zo goed mogelijk geïnterpreteerd.“³ Men is geneigd dit zo uit te leggen dat Mat-

theüs de geschiedschrijver van de Twaalfen was en in deze hoedanigheid een dagboek bijhield dat door latere schrijvers is gebruikt. Papias heeft het waarschijnlijk over een document dat vóór de Evangelieën werd geschreven en dat de geleerden aanduidden met de letter Q. Met Q wordt het Duitse woord *Quelle*, dat bron betekent, bedoeld. Geleerden hebben ontdekt dat in het Evangelie van Mattheüs en Lukas veel eerdere leerstellingen van Jezus zijn opgenomen. Zij beweren dat Q voor beiden als bron heeft gediend. Voor een heilige der laatste dagen die een studie van de Schriften maakt zijn al deze bewijzen van ondergeschikte betekenis omdat het Boek van Mormon, onze „tweede getuige van Christus“, duidelijk de waarachtigheid van de Bijbel bevestigt.⁴ De Evangelieën, hoewel als eerste in het Nieuwe Testament gerangschikt, vormden niet de eerst geschreven werken daarvan.

Na de dood en de opstanding van Christus begonnen de apostelen met onvoorstelbare energie het Evangelie in de landen rondom de Middellandse Zee te verbreiden. Lukas schreef een korte geschiedenis van deze verbazende beweging, ons bekend als de Handelingen der Apostelen. De Evangelieën beschrijven hoe de wanhoop van de apostelen ten tijde van de kruisiging snel verdween toen zij de open wonden van hun herrezen Messias aanschouwen en betastten. Zij waren vol enthousiasme en stonden gereed om de goddelijke opdracht van de Heiland „gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen“ (Mk. 16:15) uit te voeren.

Uit overleveringen weten we dat zij zich in alle richtingen verspreidden. Thomas ging waarschijnlijk zelfs naar India; Philippus arbeide in Egypte; Paulus ging naar Klein-Azië en Griekenland en Petrus onderwees Palestina en de westelijke gebieden. Er was niets dat hun prediking kon tegenhouden. Wat Petrus eens ten woord gaf tekende hun houding:

„Oordeelt gij, of het recht is voor God, ulieden meer te horen dan God? Want wij kunnen niet laten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben.“ (Hand. 4:19-20.)

Het boek Handelingen spreekt grotere delen over de zending van de apostel Paulus, één van de moedigste christenen. Tijdens zijn zendingswerk schreef hij talrijke brieven om de plaatselijke problemen, die zich in de gemeenten van de Kerk voordeden, te behandelen. Deze brieven vormden de eerst geschreven boeken van het Nieuwe Testament. Ze zijn geschreven tussen 50 en 64 na Christus.

Vóór zijn wonderbaarlijke bekering tot de Christelijke Kerk had Paulus een opleiding genoten tot Joods rabbijns geleerde, waardoor veel brieven, zelfs voor tijdgenoten, „zwaar om te verstaan“ waren. Niettemin zijn zijn brieven dikwijls hartstochtelijk welsprekend en zeer informatief. Het overige van het Nieuwe Testament – de Hebreëen, zeven algemene brieven en de Openbaring – werd tegen het einde van de eerste eeuw geschreven om het hoofd te bieden aan moeilijkheden in en buiten de kerk. Hebreëen, I Petrus en Openbaring zijn christelijke polemische antwoorden in ver-

band met het Romeinse bestuur. Tijdens de regering van Domitianus (81-96 na Christus) werd het in vele provincien verplicht gesteld de keizer te vereren. Omdat vele getrouwe christenen hun verbond met God niet ontrouw wilden zijn dreigde hun vervolging door de staat. In dit moeilijke uur schreef Johannes de Geliefde in het boek Openbaring zijn cryptische aanval op de Romeinse regering en godsdienst, met het doel de Christenen aan te moedigen. Hij beeldde zeer knap de strijd tussen goed en kwaad uit, die door de eeuwen heen had bestaan, die uitloopt op de definitieve overwinning van het Koninkrijk Gods.

Hebreën werd geschreven met het doel enkele Joodse Christenen die in Rome woonden, ervan te overtuigen dat zij niet de gemakkelijkste weg moesten kiezen, niet de weg die terug leidde tot het jodendom. De schrijver heeft gesteld dat de Christenen boven de Joden stonden en dat Christus boven de profeten en priesters van het Oude Testament stond.

Andere problemen waarmee de Kerk kampte waren ketterijen en verschillende sekten, waarvan die der gnostici de gevaarlijkste was. Enkele brieven van Paulus bestrijden vroege uitingen van deze ketterij. De beweging der gnostici werd in de tweede eeuw een bijzonder groot gevaar voor de Kerk. De drie brieven van Johannes, de brief van Judas en II Petrus zijn hoofdzakelijk geschreven om de leerstellingen van de Kerk te verdedigen en deze gevaarlijke ketterij aan te vallen. In het begin van de tweede eeuw, toen het laatste boek van het Nieuwe Testament geschreven werd, was er nog steeds geen Nieuw Testament. Hoe werden deze verspreide geschriften verzameld en op welke wijze kregen zij de status van Schriftuur?

De Christenen aanvaardden eerst het Oude Testament als Schriftuur, hoewel zij zich van veel Joodse opvattingen hadden losgemaakt. Jezus verwierp enkele praktische handelingen van het Joodse geloof en Hij

verkondigde dat Hij gekomen was om de wet van Mozes te vervullen of te verbeteren. Daarom leek het dat de leringen van Jezus meer gezag hadden dan de inhoud van het Oude Testament. Paulus was ook van mening dat zijn leerstellige opvattingen en openbaringen boven de wet stonden. Paulus zei: "... de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden." (Gal. 3:24.) Dientengevolge schijnt het dat vanaf het begin de leringen van Jezus en de apostelen in gezag gelijk gesteld werden met het Oude Testament of zelfs hoger.

Het boek Handelingen beschrijft de apostelen als door de Geest geïnspireerde, door God erkende zegslieden en het is niet meer dan redelijk dat hun woorden en brieven als zodanig door de Kerk werden aanvaard. Paulus maakte duidelijk dat zijn prediking geen menselijke wijsheid was, maar door de Here geïnspireerd werd. (I Kor. 2.) Hij schreef de Galaten dat het Evangelie dat hij predikte „niet is naar den mens”, want hij ontving het „door de openbaring van Jezus Christus.” (Gal. 1:11-12.)

Hij benadrukte heel sterk dat zijn geschriften even waarachtig waren als „de geboden van de Here.” (I Kor. 14:37.) In zijn tweede brief aan de Thessalonicensen wijst Paulus er met klem op dat zij zich moeten houden aan de leerstellingen die zij hebben ontvangen, „hetzij door ons woord, hetzij door onzen zendbrief.” (II Thess. 2:15.)

Bovendien verwijzen de schrijvers van I Timotheüs en II Petrus naar eerder geschreven boeken van het Nieuwe Testament en noemen deze Schriftuur. (I Tim. 5:18, II Pet. 3:15-16.) De conclusie is duidelijk; de apostelen beschouwden hun geschriften als gezaghebbend en bijgevolg gelijk aan overige Schriftuur. Het lijdt geen twijfel dat de kerken die over deze verslagen de beschikking kregen ze beschouwden als geïnspireerde apostolische literatuur.

De brieven van Paulus werden voor-

gelezen tijdens de kerkdiensten tezamen met passages uit het Oude Testament. (Zie Kol. 4:16; I Thess. 5:27.) Naarmate de tijd verstreek nam het aantal afschriften van de eerste christelijke documenten toe, net als wij tegenwoordig daar voor uitgekozen toespraken van onze Algemene Authoriteiten verveelvuldigen. Welke krachten in de Kerk hebben geleid tot de verzameling van deze geschriften in één Geschrift? De belangrijkste redenen zijn:

1. Aan het begin van de tweede eeuw na Christus waren bijna allen, die Jezus persoonlijk gekend hadden, overleden. Men besteedde daarom meer aandacht aan het behouden van hun kostbare herinneringen aan de Heiland.

2. Het geloof in de ophanden zijnde tweede komst van Christus vergrootte op deze wijze de behoefte aan het stabiliseren van de Kerk op leerstellige en organisatorisch terrein.

3. Er werden valse geschriften over Jezus en de apostelen in omloop gebracht en het werd noodzakelijk om de echte van de valse verslagen te kunnen onderscheiden.

4. Afvallige leerstellingen veroorzaakten moeilijkheden in de Kerk en brachten velen in verwarring in hun geloofsleven.

Hoe kon men deze afvallige opvattingen en kritiek beter aanpakken dan door te steunen op een gezaghebbend leerstellig boek dat erkende waarheden bevatte? Het klinkt vreemd maar een van de bekendste afvalligen uit de tweede eeuw was aanleiding tot het samenstellen van een Nieuw Testament. Deze persoon heette Marcianus, een welgestelde reder uit Pontus in Klein-Azië. Marcianus trachtte de Kerk volledig van Joodse invloeden te zuiveren.

Hij stelde de Kerk voor het Oude Testament te verwerpen en dit te vervangen door eigen geschriften.⁵ Hij stelde voor dat deze geschriften het Evangelie van Lukas en tien brieven van Paulus zouden bevatten. Marcianus werd geëxcommuniceerd en kwam aan het hoofd te staan van een

machtige groep afvalligen. Toch stimeuleerde hij de belangstelling voor een Christelijke Schriftuurverzameling.

Het duurde niet lang of ook andere prominente christenen bevalen een eigen lijst met uitgekozen boeken aan. Gedurende de daarop volgende tweehonderd jaar hebben de christelijke kerken en hun leiders zorgvuldig de literatuur van de Kerk onderzocht en zij hebben tenslotte de zeventwintig korte boeken en brieven uitgekozen, die ons Nieuwe Testament zouden gaan vormen.

Vanaf het begin was de „canon” van onenigheid over de vraag of de vier Evangelieën en het overgrote deel van de brieven van Paulus in de canon moesten staan. Onenigheid rees er rondom latere christelijke geschriften waarvan de schrijver of de inhoud twijfelachtig was. Het toenemend aantal apocriefe evangelieën, handelingen en brieven maakte de situatie gecompliceerd. De meeste van deze geschriften bevatten verzonnen en ketserse verhalen, die zich duidelijk onderscheidden van de ernstige inhoud van de Schrift. In vele apocriefe „evangelieën” blijkt nieuwsgierigheid voor de onbekende jaren van het leven van Jezus en de zucht verhalen over handenarbeid te maken om deze periode te vullen. Het Evangelie van Thomas verhaalt, bijvoorbeeld, dat Jezus, als jongen, dieren van klei maakte en vervolgens zijn vrienden verbaasde door deze kleifiguren levend te maken.⁶ In hetzelfde werk staat dat Jozef een plank te kort afzaagt. Jezus neemt de plank en maakt deze, zonder gebruik te maken van werktuigen, op de juiste lengte.⁷ Er zijn verscheidene verhalen over de hemelvaart van Maria. De katholieke kerk heeft dit verhaal later als waarschijnlijk juist aangenomen.⁸ Over de apostelen doen soortgelijke verhalen de ronde. In de middeleeuwen waren deze verhalen erg populair en ook heden laat men zich hier nog graag mee in.

In tegenstelling tot deze geschriften, waren er ook christelijke boekwerk-

ken die zo'n aanzien genoten dat zij bijna in het Nieuwe Testament werden opgenomen. De belangrijkste hiervan werden in het begin van de tweede eeuw geschreven en zijn de brief van Clementius, de brief van Barnabas, de Schaapherder van Hermas, de Leringen van de Apostelen of Didache en de Apocalypse van Petrus.

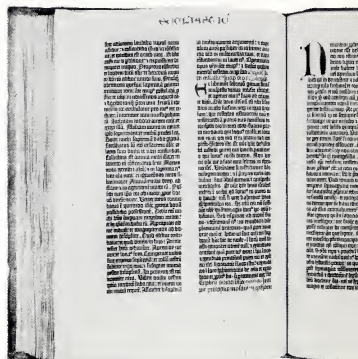
Omstreeks 200 na Christus had men bijna eenstemmigheid uit welke boeken het Nieuwe Testament moest bestaan. Een duidelijk bewijs hiervan is het zogeheten Muratoriaans Fragment. Dit is een manuscript uit 180 na Christus dat een lijst van kerkelijke boeken van de Rooms-katholieke kerk bevat. Het manuscript, genoemd naar de Italiaanse oudheidkundige die het in de achttiende eeuw ontdekt heeft, noemt de vier Evangelieën, dertien brieven van Paulus, Judas en twee brieven van Johannes en het boek Openbaring. Het stelt dat de Apocalypse van Petrus voorwaardelijk wordt goedgekeurd en dat de Schaapherder van Hermas het lezen waard is. De boeken Hebreëën, II Petrus, Jakobus, de brieven van Johannes en Openbaring werden gedurende de daarop volgende honderd jaar door enkele plaatselijke kerken bestuurd.

Men verbaast zich, bijvoorbeeld, wanneer men bemerkt dat Eusebius, de christelijke geschiedschrijver en tijdgenoot van keizer Constantijn, 325 jaar na Christus schrijft dat de boeken in vier categorieën verdeeld zijn: 1). „erkende boeken”, 2). „betwiste boeken”, 3). „valse boeken” en 4). „goddeloze boeken.”⁹)

Deze ondergeschikte moeilijkheid werd tenslotte rechtgezet en de omvang werd definitief bepaald. De vertaling van Jerome van de hele Bijbel in het Latijn was van grote invloed op deze zaak. Het Nieuwe Testament van Jerome bevatte de zeventwintig boeken die wij nu nog gebruiken. De heiligen der laatste dagen betrouwen dat de christenen besloten dat de canon afgesloten was, wat eigenlijk inhoudt dat er geen Schriftuur en

geen openbaringen meer zouden volgen.

Wat uit dit verhaal vooral naar voren komt is de betrouwbaarheid van ons Nieuwe Testament, die blijkt uit de zorgvuldige keuze van de Schrift. Als bleek dat een boek geen betrouwbare leerstellingen bevatte en niet algemeen gebruikt kon worden en niet door een betrouwbare schrijver was geschreven, werd het als Schriftuur verworpen. Dit feit versterkt ons vertrouwen in dit weergalozes godsdienstige boekwerk.

Aantekeningen

- 1 Tacitus, *Annales*, 15: 44. Door Ray C. Petry aangehaald in *A History of Christianity*. (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.; 1962), blz. 42.
- 2 Jezus heeft Zijn apostelen nooit gepoenaard wanneer Hij zou wederkomen. Zie Hand. 1: 6-7.
- 3 Door Eusebius aangehaald in *The History of the Church from Christ to Constantine*, vertaald door G. A. Williamson (New York: New York Press, 1968), blz. 152.
- 4 Zie b. v. I Ne. 13: 40 en Mormon 7: 9-9.
- 5 Het woord canon betekent „regel” of „norm”. Het Christelijke woord „canon” betekent de lijst van boeken die door de kerken als Schriftuur worden aanvaard. Canon wordt in dit artikel dooreen gebruikt met boek(werk) met boekwerk of Schriftuur.
- 6 Montague Rhodes James, *The Apocryphal New Testament* (The Charend Press, Oxford 1933) blz. 49.
- 7 Idem, blz. 57.
- 8 Idem, blz. 194 e.v.
- 9 Eusebius, *op. cit.* blz. 134-135.

WELZIJSZORG IS DE KERK

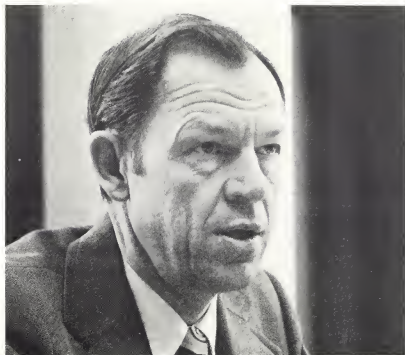
Een gesprek met Junior Wright Child

In 1936 openbaarde de Here de opzet voor de welzijnszorg van de Kerk en riep het Eerste President-schap een jonge ringpresident, Harold B. Lee, om die te organiseren. In de jaren die nadien verstreken zijn heeft de welzijnszorg zich over de gehele Kerk uitgebreid en vele malen is zowel in tijden van nood als in tijden van overvloed aangetoond hoe belangrijk het is de armen en nooddrufftigen bij te staan en de leden van de Kerk te helpen zichzelf te helpen.

In 1972 werd Junior Wright Child geroepen tot algemeen directeur van dit werk dat nu dienst Welzijnszorg heet. Hij ressorteert onder de presiderende bisschop en heeft een aantal taken gekregen die alle gericht zijn op het tijdelijk welzijn van de leden en op hun geestelijke groei.

In dit gesprek met leden van de e-mannenstaf bespreekt broeder Child de beginselen van de welzijnszorg, de beginselen die van den beginne het werk richting gegeven hebben. Tevens bespreekt hij nieuwe doelstellingen, die pas onlangs geformuleerd zijn.

Junior Wright Child, algemeen directeur van de dienst Welzijnszorg van de Kerk.

E-man: Welke rol speelt de welzijnszorg in het Evangelie?

Broeder Child: De welzijnszorg dient niet alleen voor het verlichten van de nood, maar het is ook een evangeliebeginsel, één van de fundamentele beginselen. President Marion G. Romney heeft gezegd: „De welzijnszorg is geen programma van de Kerk. Het is de Kerk.” Het is de praktijk van de leringen en beginselen van het Evangelie. Ons *doel* hier op aarde is onszelf te vervolmaken zodat wij in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel kunnen terugkeren.

Vele van de geestelijke waarheden, die wij moeten leren en de handelingen, die een deel van ons leven moeten worden, zijn onafscheidelijk verbonden met de opzet van de welzijnszorg. Het eerste en grote gebod bijvoorbeeld is de Here lief te hebben „en het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.” (Mattheüs 22:39.) Hoe tonen wij onze liefde? „Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen . . .” (L&V 42:29.) Dit is het beginsel van het dienen. Koning Benjamin legde hier de nadruk op toen hij zei dat: „. . .” wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.” (Mos. 2:17.)

E-man: Welk verband bestaat er tussen deze opvatting over groei en dienstbetoon en andere vormen van maatschappelijke welzijnszorg?

Broeder Child: Wij zijn niet de mening toegedaan dat iemand, hoe goed bedoeld het ook moge zijn, voor iemand moet doen wat hij zelf kan doen. Wij moeten groeien — en wij groeien niet door anderen voor ons te laten doen wat wij zelf kunnen en moeten doen.

Hoewel anderen, regeringen inbegrepen, misschien bereid zijn voor hen te zorgen, die niet voor zichzelf kunnen zorgen, is ware opoffering voor anderen een eeuwig en celestiaal beginsel van groeien in het Evangelie en wij kunnen het niet veronachtzamen, willen wij de zegeningen ontvangen die ons beloofd zijn.

E-man: Tot hoever strekt dit beginsel van dienstbetoon en offervaardigheid zich uit?

Broeder Child: Wij moeten goed beseffen dat wij voor onszelf verantwoordelijk zijn, en voor alle leden van ons gezin. Zoals Paulus zegt in I Timotheüs 5:8: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.” In L&V 83 staat dat de vrouwen voor hun onderhoud aanspraak kunnen doen op hun echtgenoten en alle kinderen op hun ouders. President Stephan L. Richards heeft in een toespraak over de eenheid in het gezin gezegd: „Ik denk dat het eten mij in de keel zou blijven steken, als ik wist dat ik mijn bejaarde vader en moeder of mijn naaste bloedverwanten kon onderhouden en hen aan het maatschappelijk hulpbetoon zou overlaten.” (Algemene Conferentie van 8 oktober 1944.)

E-man: Een aantal leden van de Kerk aarzelt hulp te aanvaarden van de broeders en zusters in de Kerk en geeft er de voorkeur aan zich tot de instellingen van maatschappelijk hulpbetoon te wenden.

Broeder Child: Aan deze houding liggen vele oorzaken ten grondslag, maar geen enkel waardig lid van de Kerk dat in behoeftige omstandigheden verkeert dient een dergelijke houding aan te nemen. Mocht zulks het geval zijn, dan onthouden zij anderen de zegeningen voor het brengen van de offers en ontzeggen zij zichzelf een zegen van het Evangelie. Uit de welzijnszorg van de Kerk ontvangen wat u nodig hebt, is een deel van de werkzaamheden van de Kerk. De nooddruffigen hebben deel aan andere zegeningen van de Kerk. Ze moeten ook aan de welzijnszorg deelnemen omdat zij de geboden des Heren hebben onderhouden, vastengaven hebben gegeven en aan de welzijnszorg gegeven hebben en nu gewillig zijn erin te werken.

Deze aarzeling verdwijnt wanneer de leden inzien dat zij hun zelfrespect kunnen behouden omdat er van hen verwacht wordt, dat zij „naar beste vermogen” werken voor elke vorm van hulp die zij ontvangen. Dit beginsel van werken voor wat men ontvangt is de basis van de welzijnszorg.

E-man: U noemde zoëven vastengaven. Wilt u eens uitleggen op welke wijze de vastengaven worden aangewend?

Broeder Child: Er wordt op drie manieren geholpen: met verleende diensten, met verbruiksartikelen die als welzijnszorgprojecten in ring- en wijkverband zijn vervaardigd en, indien noodzakelijk, met contanten. Deze ondersteuning in contanten komt uit de vastengaven van de leden van de Kerk. Het vasten en het brengen van een offer is een gebod des Heren. Wij moeten de vierentwintig uur die aan de vasten- en

getuigenisvergadering voorafgaan vasten en dan een edelmoedig offer brengen. Deze gelden worden dan in de wijken gebruikt om de nooddruffigen te helpen en het overschot wordt gebruikt om leden te helpen in die wijken, waar de vastengaven niet voldoende zijn voor de behoeften van de nooddruffigen. Vasten en een offer brengen kan iedereen en wanneer we dit gebod onderhouden, vallen ons geestelijke zegeningen en kracht ten deel.

E-man: Broeder Child, zijn er welzijnszorginstellingen van de overheid die door de Kerk goedgekeurd zijn?

Broeder Child: Er zijn regeringen die voorstander zijn van voorzieningen waarvoor de persoon en/of zijn werkgever premies bijdraagt die gebruikt worden voor het betalen van uitkeringen. Deze voorzieningen worden goedgekeurd, want deze bestaan immers uit onze eigen voorzorgen.

E-man: Hoeveel procent van de kerkleden is betrokken bij de diensten van de welzijnszorg?

Broeder Child: Iedereen. Wanneer u bedoelt hoeveel er tijdelijk ondersteuning ontvangen, dan is het antwoord ongeveer 3,8 %. Maar de meer belangrijke uitkeringen, de geestelijke voordelen hebben alle 100 % van de heiligen der laatste dagen nodig. Ik kan er niet genoeg op wijzen, dat indien wij tot de volmaaktheid willen komen, wij moeten geven, offeren, het voorbeeld van onze Heiland volgen. Voor iedereen behoort de gelegenheid open te staan zijn zelfzucht te overwinnen en zijn liefde voor de Here te tonen door zijn dienstbetoon jegens zijn medemensen.

E-man: Hoe is dit dienstbetoon op wijkniveau georganiseerd?

Broeder Child: Het welzijnszorgcomité in de wijk heeft tot taak door middel van een vastomlijnd werkschema de stoffelijke noden van de leden van de wijk te verlichten. Dit dienstbetoon is uitermate belangrijk, maar de rol, die het comité en de priesterschapsquorums spelen bij de strijd om hen opnieuw onafhankelijk te laten worden en weer rond te komen is nog veel belangrijker.

Een quorumlid, dat verscheidene kinderen had, verzichte handenarbeid. Hij kreeg een ziekte die zijn beendergestel aantastte, zodat hij niet meer lopen kon. Op aanwijzen van de bisschop bepaalde het welzijnszorgcomité over welke middelen de man zelf beschikte en gaf het alle familieleden de gelegenheid om hulp te bieden. Daarnaast voorzag het comité in de noden van de kinderen en betaalde het de ziekenhuiskosten die niet door de verzekering gedekt werden. Vervolgens ging de vader op kosten van het quorum van de Melchizedekse priesterschap twee jaar lang naar school. Hij werd een bekwaam boekhouder en het quorum zocht werk voor hem. Nu is hij volledig

zelfstandig, ofschoon hij met krukken loopt, wat de rest van zijn leven wel zo blijven zal. Maar hij verricht zijn taak als vader en echtgenoot.

Een hogepriester en zijn vrouw hadden tien kinderen en zij woonden in een huis met vijf kamers. Hij leed aan een ongeneeslijke ziekte en had maar een laag inkomen. De leden van zijn quorum namen op zich zijn huis uit te breiden. Ze verdubbelden het vloeroppervlak, zodat er niet meer dan twee kinderen op één kamer sliepen. Ze bouwden ook nog twee badkamers. De vader stierf vlak voordat alles klaar was, maar het quorum betaalde de bouwmaterialen en verrichtte al de werkzaamheden. De weduwe en haar kinderen hebben nu een fijn huis en alles is betaald. Hier ziet u een quorum aan het werk zoals het moet.

Er zijn misschien minder in het oog springende voorbeelden van welzijnszorg bij de quorums, maar er zijn vele andere voorbeelden die, hoewel minder dramatisch, toch even belangrijk zijn. Een priesterschapsquorum heeft tot taak de gezinnen te helpen zichzelf te helpen, door eraan mee te werken dat zijn moeilijkheden vermijden en voorkomen, door goede voorzorgsmaatregelen.

De quorumpresident moet vaststellen welke leden over speciale capaciteiten en vaardigheden beschikken, waar nooddriftige quorumleden profijt van kunnen hebben. Dat kan betreffen onderwijs, beroepskeuze, verdere vakopleiding, herscholing of soortgelijke diensten.

Eén van de belangrijkste diensten waardoor bijstand kan worden verleend is het doorpraten van de begroting en de financiën van het gezin. Er vinden waarschijnlijk meer problemen hun oorsprong in een verkeerd financieel beheer dan waar ook. Hier ligt een groot arbeidsterrein, waarop een leerkracht, een zakenman of een accountant bijna onbeperkt zijn diensten kan verlenen.

Als u eens al de noden van de leden van de Kerk bekijkt, dan kunt u zich er een voorstelling van maken hoe uitgebreid de capaciteiten en vaardigheden zijn, waarvan gebruik kan worden gemaakt en die de gelegenheid bieden te geven, te offeren en aldus te groeien en zich te ontplooiën.

President Lee heeft gezegd: „Wat u te geven hebt, is misschien net toereikend” — en dat is volkomen juist. Het zit hem soms in een echtpaar dat voorspoedig is dat deelt met een minder voorspoedig echtpaar, of in zaken- of ambachtsmensen, die hun bijzondere gaven verlenen. Ik ken geen enkele weduwe in de Kerk, die niet wat loodgieterswerk of schilderwerk of andere karweitjes te doen heeft, en dus verkeert iedereen in de gelegenheid om te geven van het zijne.

E-man: In hoeverre strekt de welzijnszorg zich uit over de Aäronische priesterschap?

Broeder Child: Er zijn teveel jongemannen die de

Wanneer onheilen ons treffen, zoals dat gebeurde tijdens de watersnood in februari 1953, zijn de plaatselijke gemeenten van de Kerk verantwoordelijk voor hulp aan de leden. Een voorbeeld hiervan vinden we in de overstroming in Zuid-Dakota, waar heiligen uit Rapid City in staat waren zichzelf te redden, en de hoofdkantoren in Salt Lake City slechts minimale steun behoeften te geven.

„Er is niemand die niet in staat is liefdediensten te verlenen en iedereen kan eenvoudige hulp geven en liefdeschenken.”

school verlaten en nog steeds niet in staat zijn tot het verzorgen van een huis en een gezin. Daarom, tijdens het voorgaande stadium zijn onderwijs of beroepskeuze en leiding nodig teneinde te voorkomen dat later de welzijnszorg te hulp moet worden geroepen. Er wordt aan dit probleem gewerkt net als aan de andere schitterende programma's van de Aäronische priesterschap. Het gehele gebied van voorbereiding en onderwijs is een onmisbaar onderdeel van de vorming van de Aäronische priesterschap.

E-man: Broeder Child, er zijn mensen die van mening zijn, dat zij geen talenten hebben. Wat hebben zij te bieden?

Broeder Child: Liefdediensten. Er is geen sterveling die geen liefdediensten kan verlenen. We stelden een onderzoek in en in één ring bleek met meer dan de helft van de bejaarden boven de zeventig, die voor

verpleging in een ziekenhuis werden opgenomen, lichamelijk niets aan de hand. Wanneer er iemand te vinden was geweest die alleen maar had gezegd: „Ik zou hem of haar wel eens een uurtje kunnen gaan voorlezen, of ik zou eens per dag kunnen gaan kijken of alles nog goed gaat, of ik zou best eens bij haar kunnen aanlopen, haar gras maaien, haar de krant voorlezen,“ dan had deze bejaarde man of vrouw niet naar het ziekenhuis hoeven gaan. De dienstverlening van de welzijnszorg moet de mensen die kunnen dienen en zij die deze dienstverlening van node hebben bij elkaar brengen. Dat omvat iedereen in de Zustershulpvereniging, de Jonge Volwassenen en de Bijzondere Belangen. Wij werken allen op aanwijzing van de priesterschap.

E-man: De welzijnszorg van de Kerk heeft vermoedelijk de meeste erkenning verkregen vanwege haar bijstand bij rampen. Hoe wordt deze geweldige bijstand georganiseerd?

Broeder Child: Sedert de oorsprong van de Kerk is het de taak van de bisschop geweest in de stoffelijke noden van zijn mensen te voorzien. Indien het een bisschop aan dingen ontbrak bij het verzorgen van de nooddriftigen, dan kon hij overschotten uit zijn wijk rullen tegen wat hij nodig had in een andere wijk, waar men een teveel had. Hieruit is over de gehele Kerk een productie- en distributieproces ontstaan.

Het is echter nog steeds een grondregel, dat er op plaatselijk niveau hulp moet worden verleend, „opdat ... de Kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld ...“ (L&V 78:14.) Dit betekent dat in de allereerste plaats het gezin voor zichzelf moet zorgen en vervolgens de hulpbronnen in de wijk, de ring, de regio of de inter-regionale gebieden te hulp moeten worden geroepen en pas in het uiterste geval dienen de hulpbronnen van de gehele Kerk te worden aangesproken. Deze hulpbronnen worden in gevallen van rampen alleen aangesproken met speciale machtiging van het hoofdkantoor van de Kerk.

Hier volgen twee voorbeelden die nog kersvers in het geheugen liggen: Bij de alles-verwoestende overstroming te Rapid City in Zuid-Dakota reageerden de heiligen in dat gebied onmiddellijk met hulp aan de slachtoffers van het verwoestende water. Er werd voor kleding, beddegoed en warm voedsel gezorgd via de plaatselijke organisatie van de Kerk. Er werd vanuit Salt Lake City slechts één vrachtwagenlading verzonden, met dingen zoals babyvoeding, luiers en dekens.

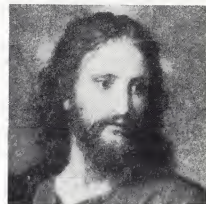
Een ander voorbeeld is de aardbeving van december 1972 in Managua in Nicaragua. Het enige dat vanuit Salt Lake City naar deze heiligen gezonden werd, waren doses typhusserum. Alle andere bijstand kwam uit de directe omgeving. De heiligen te Costa Rica

hadden de leiding bij het inzetten van de hulpvoorraden en werkten via regeringsambtenaren. Het verdient zeer zeker de aandacht dat op een gegeven moment de Kerk de enige niet-regeringsinstantie was, die in Managua hulp mocht verlenen.

E-man: Broeder Child, u bent anderhalf jaar lang algemeen directeur van de welzijnszorg geweest. Wat is uw getuigenis van dat werk?

Broeder Child: Ik ben een beetje een idealist, maar ik geloof dat het de taak van de welzijnszorg is toe te zien dat de mensen worden als de mensen uit de stad van Henoeh. Deze stad werd ten hemel opgenomen (Mozes 7:21) omdat de inwoners één van hart en van geest waren, in gerechtigheid leefden en er geen arme onder hen was. (Mozes 7:18.) Ik weet zeker dat deze mensen zowel op stoffelijk als op geestelijk gebied voor elkaar zorgden. Ik geloof niet dat wij eerder zullen worden opgenomen of geheiligd dan alvorens wij gewillig zijn deze dingen tot stand te brengen. We moeten onze mensen de gewilligheid bijbrengen te geven — niet zozeer hun goederen, als wel zichzelf, zoals de Here aan Joseph Smith zei in 1834:

„Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden.“ (L&V 104:18.) *

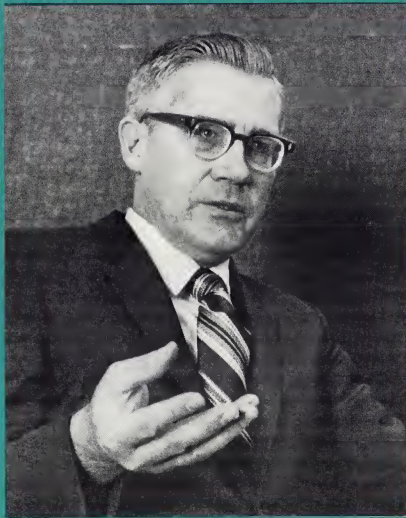

„Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld“ (L&V 59:23.)

VRAAG EN ANTWOORD

DOOR DANIEL H. LUDLOW
Coördinator leerstof van de Kerk.

„Waarom beval de Here Adam en Eva zich te vermenigvuldigen in de hof van Eden terwijl zij toch geen kinderen konden krijgen voor de zondeval? Dit werkt extra verwarrend wanneer we er teksten zoals 1 Nephi 3:7 naast leggen, waarin gezegd wordt, dat „... de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“

Eén belangrijk punt dat wij bij deze vraag moeten overwegen is of Adam en Eva kinderen konden krijgen in de hof van Eden. De Schriften zeggen niet, dat zij geen kinderen *konden* krijgen, maar dat zij geen kinderen *zouden* hebben gehad, indien zij in een staat van onschuld waren gebleven en geen goed of kwaad gekend hadden.

Let bijvoorbeeld eens op de woorden van Nephi, waarin hij de situatie van Adam en Eva vóór de val uitlegt: „En Adam en Eva *zouden geen kinderen hebben gehad*. Zij zouden daarom in een staat van onschuld zijn gebleven, en geen vreugde hebben gehad, want zij kenden geen ellende, en geen goed hebben gedaan, want zij kenden geen zonde.“ (1 Nephi 2:23. Cursivering toegevoegd.) Deze tekst schijnt erop te duiden dat Adam en Eva lichamelijk kinderen hadden kunnen krijgen in de hof van Eden (ze zouden dus kinderen gehad kunnen hebben), maar zolang zij in hun staat van onschuld bleven, zouden zij nooit kinderen gehad hebben. Bedenk dat Adam en Eva in de hof van Eden zo onschuldig waren, dat zij niet eens beseften, dat zij naakt waren!

Soms begrijpen we een vraag op godsdienstig gebied beter, wanneer wij ons afvragen: „Op welke andere manier had onze hemelse Vader dat kunnen doen?“ Bijvoorbeeld: op welke andere manier had onze hemelse Vader de omstandigheden tot stand kunnen brengen die noodzakelijk waren en die resulteren in de val van Adam en Eva? Hier volgen vier mogelijkheden, en de enige aanvaardbare is die, welke door de Here gevolgd werd.

1. Als de Here de aarde nu eens zo geschapen had, dat het kwaad en de zonde van het begin af aanwezig waren geweest? In dat geval zou God voor alle zonden en al het kwade verantwoordelijk zijn geweest.
2. Als God de aarde nu eens zo geschapen had, dat wij nooit zonde hadden kunnen begaan? Met andere woorden, indien Hij ons nooit enigerlei wet gegeven had? Het is waar dat wij onder dergelijke omstandigheden nooit een wet hadden kunnen overtreden (hadden kunnen zondigen), en derhalve zou er geen kwaad, geen pijn en geen ziekte geweest zijn. Maar

indien het niet mogelijk is om te zondigen en ervoor gestraft te worden en er geen ellende mee gepaard gaat, dan is er ook geen mogelijkheid het goede te doen en de zegeningen en de vreugde te ontvangen die op het gehoorzamen aan de wet volgen. Niemand van ons zou dat soort wereld wensen.

3. Als God nu eens een wereld geschapen had, waarin Hij ons wetten kon geven (de keuzemogelijkheid) maar ons niet de vrije wil gaf (de keuzevrijheid)? Hoe kon er dan sprake zijn van werkelijke groei?

Wat voor ontwikkeling maken we door, indien wij dingen alleen doen omdat we ze moeten doen? En hoe kon een rechtvaardig God ons voor onze handelingen verantwoordelijk stellen indien wij geen keus hadden?

4. Nog een mogelijkheid is die, welke de Here volgde. Hij schiep een wereld die zonder zonde was en Hij plaatste Adam en Eva in de hof van Eden in een staat van onschuld. Vervolgens gaf Hij een wet (de kans om te kiezen) aan Adam en Eva en Hij gaf hun ook hun vrije wil (de vrijheid om te kiezen). Tenslotte, en dat is het belangrijke punt, hield Hij Adam en Eva niet verantwoordelijk voor enigerlei overtreding die zij in hun staat van onschuld begingen.

God wist zelfs nog voordat de aarde geschapen was, dat het voor Adam en Eva noodzakelijk zou zijn te vallen, opdat zij „nakomelingen zouden hebben”. Derhalve heeft Christus er nog voor dat de aarde werd geschapen in toegestemd, dat Hij de straf zou dragen die door de wet der gerechtigheid werd geëist voor de overtreding van de wet die tot de val van Adam en Eva leidde. De Schriften zinspelen op de Heiland als op het Lam, „dat geslacht is, van de grondlegging der wereld.” (Openbaring 13:8) en zij dulden aan, dat Jezus Christus erin toegestemd had de verzoening tot stand te brengen, nog voordat de wereld geschapen was. (1 Petrus 1:19-20; Efeziërs 1:4; Mozes 5:57; L&V 121:32; Mosiah 18:13 en Ether 3:14.) Het tweede deel van de vraag zegt in wezen: „Waarom bereidde de Here de weg niet voor Adam en Eva om het gebod te onderhouden zich te vermenigvuldigen?”

Het antwoord op deze vraag is dat de Here wel degelijk de weg bereidde.

In deze bedeling heeft de Here door Joseph Smith aanvullende inlichtingen verstrekt met betrekking tot de status van Adam en Eva, zowel voor als na de val. In feite herstelde de Here voor de profeet de woorden die Adam en Eva tot elkaar spraken, nadat zij uit de hof van Eden verdreven waren en hun door een engel verteld was dat Jezus Christus verzoening zou doen voor hun overtreding, dat die verzoening onvoorwaardelijk zou zijn en dat Hij ook voor hun persoonlijke zonden verzoening zou doen op voorwaarde dat zij zich zouden bekeren.

„En te dien dage prees Adam God, en hij was vervuld en begon te profeteren met betrekking tot alle geslachten der aarde, zeggende: Geprezen zij de naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en ik zal wederom in het vlees God zien.

En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles en was verheugd, en zeide: *Ware het niet tengevolge van onze overtreding* dan zouden wij nimmer nakomelingen hebben gehad, en nimmer goed en kwaad en vreugde van onze verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.” (Mozes 5:10-11. Cursivering toegevoegd.)

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellinge uitspraken van de Kerk. *

Waarom kerkmuziek zo belangrijk is

DOOR ROBERT J. MATTHEWS
Assistent-hoogleraar Heilige Schrift aan de
Brigham Young Universiteit

„Juicht den Heere ...” (Ps. 98:4.) Daar de muziek een eigen dimensie bezit, is die vaak beter dan het gesproken woord in staat om een gemoedstoestand of zielsstemming tot uitdrukking te brengen. De Schriften geven vele teksten die getuigen van liefde en eerbied voor de Here, geuit met kerkmuziek.

Bij de inwijding van de tempel in de dagen van Salomo „stonden de priesters in hun wachten, en de Levieten met de muzikale instrumenten des Heeren, die de koning David gemaakt had, om den Heere te loven, ... en de priesters trompetten tegen hen over, en gans Israëel stond.” (II Kron. 7:6. Zie ook II Kron. 5: 12-13.)

Een andere keer waren er „cymbalen, luiten en harpen, tot den dienst van het huis Gods ... [voor] het gezang des Heeren ...” (I Kron. 25:6-7.)

Later sprak de psalmist over het loven van de Here met het geklank der bazuin, met de luit en met de harp, met de trommel en de fluit, met snarenspeel en het orgel, met hel klinkende cymbalen, met cymbalen van vreugdegeluid. (Ps. 150:3-5.)

Ook staat er in de Psalmen geschreven: „Zingt den Heere een nieuw lied; ... juicht den Heere ...” (Ps. 98:1, 4.)

„Zingt Hem, psalmzingt Hem ...” (Ps. 105:2.)

„Want in de dagen van David en Asaf, van ouds, waren er hoofden der zangers, en des lofzangs, en der dankzeggingen tot God.” En dit duurde voort „in de dagen van Zerubbabel en in de dagen van Nehemia ...” (Neh. 12:46-47.)

„Daarna zeide de koning Jehizkia, en de oversten, tot de Levieten, dat zij den Heere loven zouden, met de woorden van David en van Asaf, den ziener; en

zij loofden tot blijdschap toe, en neigden hun hoofden, en bogen zich neder.” (II Kron. 29:30.)

De profeet Alma spoorde de nederige en de gehoorzame aan „het gezang van verlossende liefde te zingen” wegens hun geloof in Jezus Christus. (Alma 5:26. Zie ook Alma 26:13.) Wij vernemen ook dat de heiligen „ter rechterhand van het Lam zullen staan, wanneer Hij op de berg Zion zal staan, . . . en zij zullen het gezang van het Lam zingen . . .” (L&V 133:56.) In het Nieuwe Testament staat geschreven: „En ik zag, en ziet, het Lam stond op den berg Sion, en met Hem honderd vier en veertig duizend. . . en zij zongen als een nieuw gezang voor den troon, . . . en niemand kon dat gezang leren, dan de honderd vier en veertig duizend, die van de aarde gekocht waren.” (Op. 14: 1-3.)

Kort nadat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd was, gaf de Here aan Emma Smith de opdracht „een verzameling heilige gezangen te maken, zoals het u zal worden ingegeven, om in Mijn kerk te worden gebruikt, hetgeen mij aangenaam is. Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des hardeb; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.” (L&V 25:11-12.) In het kamp van Israël sprak de Here door de profeet Brigham Young: „Indien gij vrolijk zijt, prijst dan de Here met gezang, muziek en dans, en met een gebed van lof en dankzegging.” (L&V 136:28.)

Hoewel er in de Schriften veel gezegd wordt over het loven van de Here met zang en muziek, moet er wel onderscheid gemaakt worden, daar niet alle muziek prijzenswaardig of geschikt is voor de erediens. Laman, Lemuël en de zonen van Ismaël en hun vrouwen „begonnen pret te maken, . . . te dansen en te zingen en ruwe taal te spreken . . .” (I Ne. 18:9.) En in het Oude Testament waarschuwde Amos Israël dat de Here vanwege hun goddeloosheid „het getier uwer liederen” niet wilde horen, noch „het spel uwer luiten.” (Amos 5:23. Zie ook Amos 6:1-6; 8:3.) Muziek kan iemand opvrolijken en moed geven. Toen koning Saul zich terneergeslagen voelde, „nam David de harp, en speelde . . . totdat Saul een verademing voelde . . .” (I Sam. 16:23.) Paulus en Silas „baden en zongen Gode lofzangen” in de gevangenis omtrent middernacht. (Hand. 16:25.) En het volk van Jared „zong de Here dag en nacht lof.” (Ether 6:9.) Maar de Joden in gevangenschap wilden niet voor hun overweldigers zingen. „Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij, als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. Als zij, die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begerden; . . . zeggende: Zingt ons een van de liederen

Sions. Hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?” (Ps. 137:1-4.)

De muziek en het zingen wordt gebruikt om het Evangelie te onderrichten. De apostel Paulus schreef aan de heiligen: „Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende de Heer met aangenaamheid in uw hart . . .” (Kol. 3:16), en „zingende en psalmende den Heere in uw hart” (Ef. 5:19).

Er is al melding gemaakt van de kerk muziek bij de inwijding van de tempel in de tijd van Salomo. En nadat Jezus en de Twaalven aan het laatste avondmaal hadden deelgenomen, zongen zij een lofzang. (Mk. 14:26.) Moroni vertelt ons ook dat in kerkbijeenkomsten „zoals de macht van de Heilige Geest hen leidde om te . . . zingen, zo werd het gedaan.” (Moro. 6:9.)

De Schriften vertellen ons over liederen van de verlossing van Zion:

„Er is een stem uwer wachters; zij verheffen de stem, zij juichen te zamen: . . .Maakt een geschal, juicht te zamen, gij woeste plaatsen van Jeruzalem! want de Here heeft Zijn volk getroost . . .” (Jes. 52:8-9.)

„Want de Here zal Sion troosten: . . .vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs.

„Alzo zullen de vrijgekochten des Heeren . . . met gejuich tot Sion komen . . .” (Jes. 51:3,11.)

En te dien dage zullen de heiligen „hun stem verheffen, en met verenigde stemmen dit nieuwe lied zingen:

„De Here heeft Zion wedergebracht; De Here heeft Zijn volk Israël verlost . . .” (L&V 84:98-99.) *

Bloemen, bomen, beken, stromen

*Bloemen, bomen, beken, stromen
zingen alle van de Heer.*

Heeft u dat lied nog nooit vernomen?

Het weerklinkt toch telkens, telkens weer.

Kom, leg nu uw oor te luisteren.

Ontvang het lied in uw gemoed.

De wind zal zachtjes tot u fluisteren:

„Hoor! Des Heren liefde is zoet.”

Als u het hart maar openzet

hoort u zingen van de Heer.

Regen is een stil gebed:

„Wees toch nederig, altijd weer.”

C. J. Horst-van Rennes

Kunt u met betrande ogen kijken?

DOOR ELAINE CANNON

De dood van een echtgenoot is een droevige, persoonlijke gebeurtenis. Er zijn manieren waarop men deze scheiding te boven kan komen of de pijn ervan kan verzachten. De tijd kan de scherpe kanten van de dood wegslijpen. Doch slechts hereniging mettertijd maakt de scheiding, die de dood teweeg brengt, lichter te dragen. De man en vrouw die een eeuwig huwelijk gesloten hebben, weten, dat zij eens herenigd zullen worden. Dat betekent meer dan alleen maar troostende woorden als men in eenzaamheid achterblijft; het geeft het leven inhoud en maakt het niet eenzamer dan men kan verdragen. Men vindt er vrede door en koestert hoop.

Iedere vrouw moet de uitdaging op haar eigen wijze benaderen. Hier volgen enkele voorbeelden van de wijze waarop de echtgenotes van overleden Algemene Autoriteiten de verdrietige gebeurtenis hebben verwerkt en hoe zij hun leven meer inhoud geven en rijker maken.

TEL UW ZEGENINGEN EEN VOOR EEN

„Mijn wereld leek ineens te storten toen mijn man tijdens zijn slaap plotseling overleed”, herinnert zich Elva Cowley, weduwe van ouderling Matthew Cowley, van de Raad der Twaalven. „Ik had altijd van de natuur gehouden, maar de hemel was zelfs op een zonnige dag in mijn ogen donker. Ik keek naar de mensen en vroeg mij af hoe zij met een blij gezicht door de straten konden lopen.” Dit was ongeveer twintig jaar geleden en nu zegt zuster Cowley: „De dood van een geliefde is zoet vergeleken met sommige beproevingen die mensen in dit leven moeten ondergaan. Ik leerde dit vrij spoedig toen ik in het kinderspital van het Jeugdwerk werkte. In deze betrekking vond ik weer vreugde in het leven.”

Korte tijd na de begrafenis van ouderling Cowley, besefte zuster Elva dat zij niet langer bedroefd moest blijven stil zitten en medelijden met zichzelf hebben. Zij moest een geadopteerde zoon opvoeden en zichzelf nuttig maken. Zij accepteerde een leidinggevende functie in het kinderspital en ervoer spoedig hoe verschillend ouders van zieke kinderen deze droevige toestand tegemoet traden.

„Sommige mensen kunnen de dingen verwerken en er lering uit trekken. Anderen gaan gebukt onder de moeilijkheden. Ik herinner me de dag waarop een jonge moeder binnencam met de ernstigst misvormde baby die ik ooit gezien had. Zij zei mij: „Ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt omdat Hij wist dat Hij deze kleine geest naar mij kon zenden; dat ik van dit wezentje zou houden en er goed voor zou zorgen!” Zuster Cowley vertelt verder: „Dit was de dag waarop ik begon mijn zegeningen te tellen. Er zijn zoveel zegeningen die bewijzen dat de Here ook van mij houdt. Ik wist dat ik niet aan de negatieve gevoelens, waarmee Satan ons verleidt, moest toegeven.”

De familie Cowley heeft in de loop der tijd een grote verzameling aangelegd. Hun huis staat vol met interessante voorwerpen uit alle delen van de wereld. Een bijzonderheid is de verbazende collectie Doulton keranen en ongewone voorwerpen afkomstig uit de cultuur van de Maori's. Broeder Cowley leerde deze cultuur liefhebben tijdens zijn werk in Nieuw Zeeland. Wanneer zuster Cowley die voorwerpen ziet en denkt aan de omstandigheden waaronder zij ze ontving, kan zij zich levendig iedere reis herinneren die zij langs de zendingsgebieden maakten en overal ter wereld de heiligen bezochten.

„In het begin deed het mij pijn als ik deze dingen om me heen zag, maar nu is het een troost. Zij lijken op een dagboek; het is een soort verslag van onze mooie, dierbare herinneringen aan de heiligen. Wanneer er veel dingen zijn waar je met vreugde aan terug denkt is het niet erg alleen te zijn.”

Zuster Cowley is een kleine vrouw, die er jong uitziet. Zij gelooft dat het nodig is dat men iets om handen heeft. Zij is tempelwerkster en werkt nu op de juweliersafdeling van een grootwinkelbedrijf. Zij zegt: „Als je tot op de bodem bent gezonken kun je weer naar boven komen door veel werk te verrichten.”

Elva Cowley

WEES EEN TOONBEELD VAN GELOOF

„Er is slechts één manier om de verschrikkelijke staat van weduwe te overwinnen en dat is door het nalaven van het Evangelie; pas dan geeft de Here ons vrede.“ Aldus Anna Marie Critchlow, wier echtgenoot, William J. Critchlow jr., assistent van de Raad der Twaalven was totdat hij in 1968 overleed. Hun huwelijk hier op aarde duurde 44 jaar. Het leek op een passage uit een mooi, romantisch sprookje. Zij waren op elkaar verliefd sinds zij elkaar voor de eerste maal tijdens een uitstapje van de zondagschool leerden kennen. Zij was zeventien jaar en reeds een genealogisch expert in haar rind.

Zij gebruikten altijd de middagmaaltijd tezamen, omdat zij zo zeer op elkanders gezelschap gesteld waren. En juist dit mist zuster Critchlow zo erg. Maar zij heeft drie kinderen en vele kleinkinderen die erop toezien dat het haar aan niets ontbreekt.

Zuster Critchlow is een edele vrouw wier karakter hoort bij haar waardering voor de gaven van het priesterschap. Zij zegt: „Mijn hele leven ben ik dankbaar geweest voor het priesterschap en sinds ik alleen ben heeft het nog meer waarde gekregen. Ik spoor de vrouw, wier hart verscheurd is door de scheiding van haar man, aan om, indien zij dit nodig heeft, hulp te zoeken in de verordeningen van het priesterschap. De eenzaamheid blijft weliswaar,“ voegt zij eraan toe, „maar er heerst vrede in uw hart. Ik herinner mij dat, toen ik negen jaar was, ik aan een ontsteking aan mijn ruggemerg leed; de doktoren zeiden dat ik nooit meer zou lopen, spreken of zien, als ik al van deze ernstige ziekte zou genezen. Ik leerde toen dat de macht van het Priesterschap meer vermag dan de beste dokter. Ik ontving een zegen en de moeilijkheden die de doktoren mij voorspeld hadden, verdwenen volledig. Ik heb mij in tijden van nood altijd tot de priesterschap gewend.“ Zij slaat zelden een zitting over van de algemene conferentie of een

godsdienstige televisieuitzending van de Brigham Young Universiteit. Zij gaat altijd naar de zondagschool om nog meer van het Evangelie te leren omdat „je niet naar het Evangelie kunt leven als je het niet kent.“

„Wanneer ik ooit in de verleiding gebracht word om medelijden met mijzelf te krijgen, dan denk ik aan mijn grootmoeder Jeppson. Zij was op tweeënveertigjarige leeftijd weduwe en bleef met elf ongehuwde kinderen achter in een periode waarin zij geen hulp kon krijgen van de welzijnszorg en ook geen verzekeringsuitkering genoot. Men kan veel troost vinden bij een ander, in het bijzonder als deze persoon een toonbeeld is van geloof!“

Anna Marie Critchlow

WEES BLIJ TE MOE

„Wij vragen om kracht, en God geeft ons mogelijkheden die ons sterk maken; wij pleiten om moed, en God geeft ons gevaren die wij moeten overwinnen; wij vragen om gunsten en God geeft ons kansen.“ Dit is een uitspraak van Jule Johnson die ik in mijn agenda bewaar“, zegt zuster Madelaine B. Wirthlin. „Nu ik alleen ben, besef ik eens te meer de waarheid die in deze uitspraak schuilt. Het is een grote stimulans voor mij. Ik geloof dat ik er nu meer naar streef om mijn kennis te vergroten mijn karakter te ontwikkelen en beter te leven dan ooit tevoren. Ik weet dat bisschop Wirthlin een plaats voor mij voorbereid en ik wil toebereid zijn.“ Zij is de weduwe van bisschop Joseph L. Wirthlin, een van de vroegere presiderende bisschoppen van de Kerk. Zij hebben vijf kinderen en zeventientig kleinkinderen. Allen die getrouwd zijn, zijn in de tempel getrouwd. Alle kinderen zijn op zending geweest en hebben een academische opleiding genoten. „U kunt niet van de beginselen van het Evangelie afwijken als u de beproevingen van de dood en eenzaamheid moet doorstaan,“ zegt zuster Wirthlin.

Zuster Wirthlin is een sterke vrouw, die zich dit jaar een reis naar Israël heeft voorgenomen. Omdat men deze scheiding niet kan vermijden is zij van mening dat men dit los moet dragen met een welgemoed hart. Zij is even bedrijvig als altijd en is met veel vroege werkzaam in veel goede zaken.

„Ik ben niet bang voor de dood. Ik meen dat ik het Evangelie begrijp en ik moedig iedereen die ik ontmoet aan de waarheden van het Evangelie te onderzoeken. Ik zie uit naar het moment waarop ik herenigd word met mijn man. Ik heb op hem gewacht toen hij voor het eerst op zending was. Ik heb ontelbare keren op hem gewacht tijdens de jaren dat hij zich geheel aan de Kerk wijdde. Ik kan nu nog wel wat langer wachten. Ik mis hem heel erg maar ik mor niet. Ik geloof zeker dat, indien wij recht-

vaardig leven, de zegeningen die ons beloofd zijn hier en in het hiernamaals vervuld worden.

„Ik waardeer de toewijding van mijn man voor zijn roeping, en voor de raadgevingen van de Here. Ik heb hem altijd ondersteund en ik ben er zeker van dat hij mij nu ondersteunt terwijl ik vol verlangen ernaar streef vooruitgang te maken, mijn vrienden en familie te helpen waar nodig, en goede, belangrijke zaken in ons land ondersteun. Is dit niet het plan van God? De dood op zich schijnt tijdelijk het einde te zijn, maar als we verder kijken, zien wij het hele plan. Het is onze persoonlijke plicht ons voor te bereiden onze Schepper te ontmoeten. Dit zal een prachtige hereniging zijn!”

Madelaine B. Wirthlin

DOORSTA DE BEPROEVING VAN UW GELOOF

Alice Thorley Evans, echtgenote van wijlen ouderling Richard L. Evans van de Raad der Twaalfen liet een veelgebruikte „Drie-in-een” zien en zei: „Ik zal u Ether 12:6 voorlezen: . . . betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof.” Ik weet nu dat de grootste beproeving van iemands geloof is de man te verliezen van wie je gehouden hebt. Op zo’n moment kun je slechts terugvallen op dit geloof. Wij hebben onze vier zonen de belangrijkheid van toegewijd geloven onderwezen. Ik heb kleine toespraken gehouden over en mijn getuigenis gegeven van het geloof. En toen werd ik plotseling geconfronteerd met de dood van Richard. De grootste steun voor mij in deze verschrikkelijk moeilijke tijd was mijn zekere kennis dat Richard, evenals Christus, leeft! Ik weet niet wat de mensen zonder dit geloof zouden doen.”

Er heerst een fijne sfeer in het huis van de familie Evans. Er staan veel boeken; er wordt veel muziek gespeeld en men eet er goed van. De telefoon rinkelt voortdurend en vrienden vragen „hoe het met Alice is”. Kleinkinderen of bedrijvige zoons lopen binnen en eten mee of komen even op visite. Temidden van dit grote verdriet heerst er veel liefde en geloof die de vrienden, die haar komen opzoeken om haar te troosten, op hun gemak stelt.

Richard L. Evans was zowel in de wereld als in de Kerk een belangrijk man. Zijn „geliefde” Alice had een veelbelovende carrière als violiste opgegeven om hem in zijn belangrijke werkzaamheden te kunnen ondersteunen. Nu rust op haar de taak om 90 grote dozen met zijn persoonlijke papieren te beheren. De uitgevers publiceren nog steeds grote artikelen. Hoewel haar hart bedroefd is, moet het werk gedaan worden. „Werk is een zegening”, adviseert Alice Evans. „En, „geloof zonder werken is dood”, zeggen de Schriften.

Men spreekt niet slechts van geloof; men past het toe op de problemen die zich in het leven voordoen. Paulus zei: „Ik kan alle dingen doen door Christus Jezus, Die mij versterkt.” Toen Richard stierf en mijn levenspatroon veranderde, nam ik de stukken van mijn leven op en ging het op mijn manier doen.”

Een algemene autoriteit en zijn vrouw zijn in de gelegenheid mensen met problemen te zien — zelfs mensen die het idee hebben dat zij de wereld in hun macht hebben.

Zuster Alice Evans besteedt een groot deel van haar tijd aan het schenken van warmte en genegenheid aan mensen met problemen, in het bijzonder aan weduwen en ongehuwde vrouwen. „Wanneer ik denk aan de liefde waarmee ik omringd werd”, zegt zuster Evans, „en ik vergelijk mijn eenzaamheid nu met die van oudere, ongehuwde vrouwen, dan weet ik dat zij grotere problemen hebben dan ik. Ik veronderstel dat ons geloof op vele manieren beproefd wordt. Het is aan een ieder van ons om de beproeving van ons geloof te doorstaan.”

Alice T. Evans

SPREEK HET JUISTE WOORD

De titel van het boek dat zuster Ida Murdock Kirkham geschreven heeft en drie maanden na de dood van haar man, president Oscar A. Kirkham van de Eerste Raad van Zeventig, heeft gepubliceerd luidt: „Spreek het juiste woord.” Het zou ook de titel van hun levensgeschiedenis kunnen zijn.

„Men moet zich in tijden van teleurstelling of eenzaamheid herinneren dat men zichzelf op de laatste plaats stelt en vreugde scheidt in de harten van anderen. Dit is de eis van het Evangelie”, legt zuster Kirkham uit. Haar man is dertien jaar geleden overleden en zij zet de traditie voort om bij iedere gelegenheid van gedachten te wisselen over de Schriften en andere geestelijke zaken. Zeer veel mensen hebben er baat bij gevonden toen zij hun een kaartje toe stuurde waarop zij een speciale passage uit de Schriften geschreven had.

Zij is een grote, moedige dame die de verlangens van haar man om „het juiste woord gestand te doen houden” in ere hield. Bijgestaan door haar dochter, Grace Burbidge, begon zij direct na de begrafenis van president Kirkham met het verzamelen van ideeën voor het boek. Volgens zuster Kirkham is het niet verstandig te wachten totdat men zich gelukkiger voelt of het verdriet heeft overwonnen. „Dan voel je jezelf.” En toen zij onlangs erg ziek was kwam het „brood” — uitgeworpen „op het water” — in de vorm van bloemen, kaarten en ontelbare vrienden, terug. Toen zij nog samen waren, werkten broeder en zuster Kirkham beiden ijverig — hij als geliefd zendeling en padvindersleider en zij als presidente van de pioniersdochters van Utah waarvan zij nu nog lid van het adviescomité is. Door deze gezamenlijke belangstelling voor dienstbaarheid en „het spreken van het juiste woord” groeide een hechte onderlinge band.

Kort voor de dood van president Kirkham kwam de familie bijeen voor

het vieren van een verjaardag. Zuster Kirkham had een passage uit de Schriften op een kaart geschreven en president Kirkham nam de leiding van het gezinsgebed en gaf als vader een zegen. Deze heilige herinnering leeft voort door de passage die op de kaart geschreven stond: „De Here zegene u, en behoede u! De Here doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De Here verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede!” (Num. 6:24-26.)

Ida Murdock Kirkham

Betsy H. Richards

BLIJF DICHT BIJ GOD

„Mijn man heeft mij altijd gezegd dat als ik zou proberen te leven naar een speciale tekst uit de Schriften, alles altijd goed zou gaan met me. In L&V 88:67 staat deze speciale tekst: „En indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen.” Deze passage geeft ons het middel waarmee wij alle problemen kunnen oplossen. Als wij dicht bij God blijven kan er geen duisternis in onze geest zijn en kan er geen misverstand over Zijn doeleinden bestaan.”

Zuster Betsy H. Richards, de weduwe van wijlen ouderling George F. Richards van de Raad der Twaalven (de vader van ouderling LeGrand Richards), is niet kerngezond, maar oefent haar geest met veel literatuur over het Evangelie. Zij houdt ook van goede boeken over andere onderwerpen. Zij is sinds 1950 weduwe, en geniet van de bezoeken van familie-

leden en waardeert hun fijne houding jegens haar. Zij is niet bang voor de dood, noch is zij verbitterd omdat er scheiding van man en vrouw bestaat, die elkaar liefhebben en die van elkaar afhankelijk zijn geworden. Zij hecht veel meer waarde aan de gelegenheid om waardevolle lessen te leren. Zij kijkt dikwijls naar de tempel en denkt dan aan de troost die de heilige verordeningen, die aldaar verricht worden, iedere weduwe moeten geven. „Als een vrouw het Evangelie niet begrijpt en door de dood van haar echtgenoot alleen is achtergebleven, moet zij zeer zeker studeren en haar hemelse Vader vragen om een juist begrip ervan,” zegt zuster Richards met een prettig Engels accent. „Ik houd van elk facet van het Evangelie. Mijn geest wordt opgebeurd als ik de Schriften open sla alvorens ik met mijn Vader in de hemel spreek. Wij kunnen de dood overwinnen door de naam van Christus op ons te nemen. Zijn Geest zal op ons uitgestort worden en wij zullen vrede vinden die het verstand verre te boven gaat.”

VERZORG UW GENEALOGIE

„Als u uw genealogie verzorgt, zult u nooit meer alleen zijn,” zegt Margaret Wells zacht. „Ik heb vrienden die ik nooit van aangezicht tot aangezicht heb gezien, leren kennen door onderzoek te verrichten. Sommige van deze vrienden zijn lang voor mijn geboorte overleden!”

Zij is sinds 1941 weduwe en begon haar arbeid als tempelwerkster een jaar na het overlijden van haar echtgenoot, bisschop John Wells, van de Presiderende Bisschop.

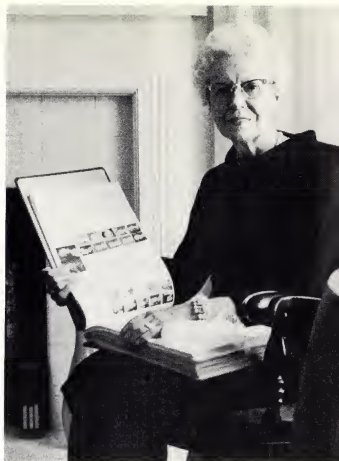
„Ik voel dat ik een schuld heb tegenover mijn voorouders, die het Evangelie hebben aangenomen en naar Utah kwamen. Het is prachtig en schenkt voldoening als je iets voor mensen kunt doen waartoe zij voor zichzelf niet in staat waren.” Zij heeft vier archiefladen vol materiaal en negen prachtige familie-geschiedenissen. „Maar het mooiste dat ik ooit heb gedaan was de verzorging van mijn oude moeder. Ik heb haar zeven jaar verzorgd totdat zij op bijna 100-jarige leeftijd overleed!”

Er is nog een andere methode die u helpt eenzaamheid verdrijven. Zuster Wells zegt: „Stel van tevoren vast wat u de komende dagen gaat doen zodat u iets hebt om naar uit te kijken of iets om u op voor te bereiden.”

Haar favoriete hobby is het drogen van bloemen omdat zij een „schepping van God” zijn. Zij voegt hieraan toe dat zij van mening is dat het de plicht van iedere vrouw is haar huis „zindelijk” te houden en zorg te dragen voor gezondheid.

Zuster Wells was 27 jaar werkzaam in het algemene bestuur van de OOVJV en vervulde een zending voor de Kerk. Zij geloof stelling dat geluk verkregen kan worden door een evenwichtig leven. „Treur niet om het verleden of vrees de toekomst niet. Het leven moet met vreugde geleefd worden.” Haar echtgenoot zei gewoonlijk tegen haar: „Margaret, één van de dingen die ik erg in je waardeer is het feit dat je iedere ochtend welgemoed opstaat.” Zij geloof dat dit haar taak is, zoals in Psalm 118:24 staat: „Dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft; laat ons op denzelven ons verheugen, en verblijd zijn.”

Bijzondere dagen zijn dikwijls zeer moeilijk voor een weduwe. Een vergeten verjaardag of geen kerstcadeau kan de beste voornemens om flink te zijn verwoesten. Zuster Wells heeft dit probleem voor haar zelf opgelost. „Iedere verjaardag en elk kerstfeest koop ik zelf een cadeau waarvan ik weet dat John dat

Margaret Wells

mij graag zou hebben willen geven. In de tweeëndertig jaar die sinds het overlijden van mijn man zijn verstreken heb ik nooit het idee gehad dat ik vergeten was,” verklaart zij. Sinds zij als tempelwerkster ontslagen is, heeft zij haar wijk en ring geënd in genealogische programma's. Zij legt de extra mijl af door echtparen en gezinnen te helpen hun genealogische lijsten in te vullen en hen vervolgens naar de tempel te begeleiden. Als ze wat traag zijn, lukt zij hen uit de tent door te zeggen: „Laat mij weten als u klaar bent.”

De mens kan grote hoogten bereiken wanneer kostbare banden door de dood verbroken worden. Misschien hebben gelovige vrouwen alleen maar herinneringen nodig als de tranen onverwachts plengen. Het Evangelie is waar. Als wij de antwoorden en de hoop die wij in het Evangelie kunnen vinden willen zien, vinden wij ze.

Maar met betraande ogen ziet men niets.

Zuster Cannon, vroegere medewerkster van de New Era.

*

Dong Tai en de draak

DOOR FAITH YINGLING KNOOP

Illustraties van Ginger Brown

Pochend zei Dong Tai tegen zijn grootmoeder: „Ik ben de staart van de draak in de optocht voor het Cheung Yeung festival!” Daarna fronste hij zijn wenkbrauwen en zei: „Kon ik maar naar school net als mijn vriendje Ming Kee! Ik kan geen grote man worden zonder naar school te gaan.”

Dong Tai en zijn familie hadden hun boerderij verlaten en waren naar Kowloon in Hong Kong verhuisd. Zijn vader en grootmoeder werkten hier in een fabriek. Maar er waren niet voldoende scholen voor alle Chinese kinderen die naar de drukke stad kwamen en daarom moest Dong Tai op zijn beurt wachten om naar school te kunnen gaan.

Zijn grootmoeder maakte Chinese bonen klaar voor het eten. „Zorg dat je een goede staart bent,” zei ze, „en loop in de pas.”

Even daarna kwam Ming Kee aangerend over de veranda.

„Wat is er aan de hand?” vroeg grootmoeder.

„Uw gewaardeerde familieleden zijn met de ochtendtrein vanuit Canton aangekomen!” hijgde

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MAART 74

Ming Kee. „Zij wachten op het station op u – een vader, moeder, baby en oma.”

Het gezicht van Dong Tai betrok. „We hebben het vandaag erg druk met het festival,” sprak hij er doorheen. „Zij moeten maar tot vanavond wachten,” snauwde hij. „Ik ga naar mijn zuster en haar gezin,” zei grootmoeder rustig en stond moeizaam op.

„Grootmoeder,” riep Dong Tai uit, „het is drie kilometer naar het station en het is nog nooit zo druk geweest in de stad. U zult onder de voet gelopen worden!”

Dong Tai wendde zich boos tot Ming Kee. „Je wilt mij alleen maar weg hebben zodat jij de staart van de draak kunt zijn. Er staat helemaal geen familie te wachten.”

Ming Kee zette van verbazing grote ogen op. „Ik heb het bericht van de eerste hand,” antwoordde hij. „Mijn oom, de riksjavaerder, heeft hen gezien. Hij vertelde het zijn vriend, die kok in een restaurant is. En die vertelde . . .”

Dong Tai liet zijn hoofd zakken. „Het spijt mij,” zei hij en slaakte een diepe zucht. „Bij afwezigheid

van mijn ouders ben ik de heer des huizes. Ik ga naar het station. Ming Kee moet mijn plaats in de staart van de draak innemen.”

Grootmoeder lachte. Zij stak haar arm uit en liet haar zilveren armband zien. „Mijn zuster draagt een eendere armband.”

Dong Tai baande zich een weg door de overvolle straten. Dubbeldeksbussen, riksja's, taxi's en handkarren vol passagiers reden langs.

Toen de optocht door de hoofdstraat kwam, zag Dong Tai de draak langs dansen. De voeten van de draak waren de voeten van mannen en jongens die onder de mooie draak liepen. Dong Tai moest zich inhouden toen hij de staart boven de kleinste van alle jongens zag bewegen. Daar had hij zo graag in willen zitten!

Toen dacht Dong Tai aan het verhaal van Cheung Yeung. Tweeduizend jaar geleden werd een Chinees dorp aan de voet van een berg door watersnood en door vuur verwoest. Er was slechts één man in het dorp die zijn familie de berg op bracht om een veilig heen-

komen te zoeken. Sindsdien klimt iedereen op de dag, waarop destijds de ramp plaatsvond, de berg op om geluk te vinden voor het komende jaar.

In de buurt van de haven rook Dong Tai de warme zoute lucht. De menigte bewoog zich in de richting van de oever teneinde naar Hong-Kongeiland te kunnen oversteken. Daar zouden zij de Victoriaberg, de gelukkigste van alle bergen beklimmen.

Volgeladen veerboten voeren heen en weer. Kleine sampans (scheepjes) brachten ook mensen naar de overzijde. Wallah-wallahs (motorboten) voeren bedrijvig heen en weer.

Dong Tai ging het station binnen, maar bleef onmiddellijk ontmoedigd staan. Hoe kon hij ooit temidden van al die mensen die daar samengepakt stonden als haringen in een ton, zijn familie ontdekken?

Toen Dong Tai op het punt stond weg te gaan, zag hij hen. In een uithoek zag hij een vader, moeder en baby die om een oude vrouw

stonden die eenzelfde armband als grootmoeder omhad.

Dong Tai liep op hen toe en maakte een buiging. Hij sprak zo netjes mogelijk en vroeg: „Wilt u mij alstublieft naar mijn huis volgen. Bij ons staan bedden voor u klaar.”

Zijn oud-tante was bijna even zwak als grootmoeder. Op weg naar huis was Dong Tai meerdere malen bang dat zij niet verder kon. Hij wilde dat hij ergens een plaatsje zag waar zij kon rusten. Eindelijk kwamen zij bij de school. Omdat het een vrije dag was, was de school leeg. Dong Tai probeerde of de deur open was. Ja hoor.

Seen-Sung (meester) Wilson zat aan zijn lessenaar. „Kom binnen,” zei hij, „en rust maar even uit.” Daarna sprak hij tot Dong Tai en zei: „Je bent de vriend van Ming Kee. Jij zou toch vandaag de staart van de draak zijn?”

Terwijl de vermoeide reizigers uitrustten vertelde Dong Tai hoe teleurgesteld hij was dat hij niet naar school kon, niet in de staart van de draak kon zijn en zelfs niet ter gelegenheid van het feest de heuvel kon beklimmen.

Seen-Sung Wilson glimlachte. Hij zei: „Dong Tai, je hebt de staart van de draak opgegeven terwille van je familie. Je bent het slag jongen dat wij op school nodig hebben. Ik geloof dat we wel een plaatsje in de klas van Ming Kee kunnen vinden.”

„Dank u, *Seen-Sung*,” zei Dong Tai rustig, maar zijn ogen glinsterden bij de gedachte.

„Ik ga mijn familie naar huis brengen — en dan blijft er nog tijd over om voor zonsopgang de berg Tai Mo Shan te beklimmen.”

Toen ze weggingen liep Dong Tai gelukkig in zichzelf te zingen: „Morgen ga ik naar school. Op nieuwjaarsdag zit ik in de staart van de draak!”

Het feest

1. Vele mensen liepen uit om Jezus te begroeten toen Hij op een ezel Jeruzalem binnenreed om het feest van het Pascha te vieren. Zij riepen: „Hosanna! Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren.“ (Zie Joh. 12:13.)

2. Op de eerste dag van het feest zat Jezus tezamen met de twaalf apostelen aan de maaltijd aan. Hij sprak een zegen uit, brak het brood en zei: „Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt, doet dat tot Mijn gedachtenis.“ (Luk. 22:19.)

7. Jezus keerde terug en zag dat Petrus, Jakobus en Johannes sliepen. Hij wakte hen en vroeg hen te waken en te bidden. Hij keerde terug en vond de apostelen weer slapende. Jezus wakte hen en vroeg hen wakker te blijven.

6. Jezus bad: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet, gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt.“ (Mt. 26:39.)

8. Jezus ging de derde keer heen om te bidden. Hij bad zo vurig dat grote druppels bloed als zweet op de grond vielen. Toen verscheen hem engel uit de hemel en gaf Hem kracht.

3. Toen nam Jezus een beker en zei, nadat Hij gedankt had: „Drinkt allen daaruit; Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergeven wordt, tot vergeving der zonden.“ (Zie Mt. 26:27, 28; Luk. 22:20.)

Gellustreerd door Laary Winborg

5. Toen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes mee naar een plaats, Gethsemane genaamd. De HELLAND vroeg hen te waken terwijl Hij alleen verder ging om te bidden.

4. Toen zij gegeten en een lied gezongen hadden, gingen zij de Olijfberg op. Jezus zei de apostelen dat Hij spoedig gedood zou worden, maar dat Hij op de derde dag zou herrijzen.

9. Toen Hij terugkeerde bemerkte Hij dat de apostelen weer sliepen. Jezus zei: „Slaapt nu wat; want; ziet de ure is nabij gekomen, en de Zoon des menschen wordt overgeleverd in de handen der zondaren.“ (Mt. 26:46.)

10. En terwijl Jezus sprak, kwam Judas, een van de twaalf apostelen, met vele mannen naderbij. „Weest gegroot, Rabbi,“ zei Judas terwijl hij Jezus kuste. Toen leidden de goddeloze mannen Jezus weg. (Matthaeus 21-26; Markus 11-14; Lukas 19-26; Johannes 12-18.)

Reizende Zaden

Geschreven en geïllustreerd DOOR PEGGY GEISZEL

Een zaadje is in werkelijkheid een opgevouwen plantje, dat is verstopt in een beschermende jas en klaar om op reis te gaan op zoek naar een nieuwe woning.

Wanneer het goed terechtkomt, zal het zaad weer opgroeien tot een plant, evenals zijn ouders dat hebben gedaan.

Om te blijven leven moet een zaad zonlicht, voedsel, water en ruimte hebben.

Zaden zijn verschillend van grootte. Sommige zijn klein en zo licht als veren, andere zijn groot en zwaar (zoals de kokosnoot en de avocado). Er bestaat een grote verscheidenheid van kleur en vorm en ook in de wijze van reizen.

Elk zaad wordt op de een of andere manier geholpen om zijn nieuwe woonplaats te vinden. Regen, wind of sneeuw kunnen de zaden op hun weg meevoeren. Vele zullen meeliften op het bont van de dieren of op de kleding van mensen. Wanneer je ooit stekels van je kleding hebt gehaald na een zwerftocht in de bossen, dan heb je meegeholpen om zaden te laten reizen. Sommige zaden, zoals de kokosnoot en de lotus drijven naar andere stranden.

Andere, zoals het zaad van de esdoorn, zweven op vleugels naar hun nieuwe tehuis.

Eekhoorns helpen de zaden van de eik door deze in de grond te begraven. Vogels nemen

de zaden van vruchten mee en verspreiden ze wanneer het etenstijd is. Een zijden parachute doet de zaden van de paardebloem of van de distel zachtjes naar de grond glijden.

Sommige zaden worden in de ruimte geslingerd; sommige reizen door zich aan iets vast te klampen, of verplaatsen zich door middel van weerhaakjes, veertjes, enz.

Millioenen zaden verplaatsen zich elk jaar op heel veel handige manieren.

Behalve de zaden die reizen, zijn er ook, die elk jaar door de boeren en tuinders worden verzameld en in goede grond worden geplant om weer tot nieuwe planten op te groeien.

Alleen maar de zaden die geluk hebben, leven lang genoeg om te gaan groeien. Vele vallen op verkeerde plaatsen, worden door dieren opgegeten, verdrinken in te veel water, drogen uit door te veel zon, of verstikken door overbevolking.

De natuur voorziet in overtollige hoeveelheden zaad om de verliezen goed te maken. Er zijn altijd overlevende, gelukkige reizigers, die weer nieuwe planten worden.

Dan groeien deze nieuwe planten op hun beurt weer om meer zaden gereed te maken, die weer op reis gaan op zoek naar nieuwe woningen.

Puzzels

Puntenpuzzel
DOOR WALT TRAG

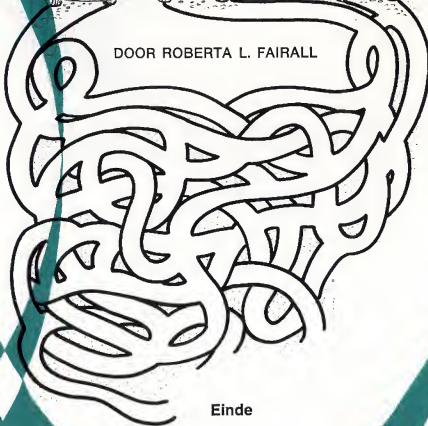

Welke bus?

Een Twee Drie

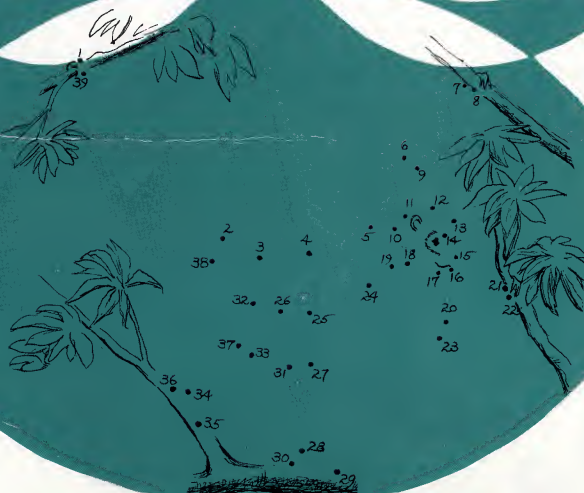

DOOR ROBERTA L. FAIRALL

Einde

Puntenpuzzel
DOOR CAROL CONNER

De reis met het schip

INTERNATIONAL

DOOR WILLIAM G. HARTLEY

Het was een kalme nacht in de Noord-Atlantische Oceaan, maar Kapitein David Brown schrok plotseling wakker. Wat een vreemde droom! De bemanning van zijn schip, de stuurlieden, en zelfs hijzelf werden allen tot mormoon gedoopt! Wat had dat te betekenen? En waarom was deze droom gekomen, toen hij, geknielend voor zijn avondgebed, in slaap was gevallen? Hij stond op en stapte in bed, terwijl hij nadacht over deze vreemde belevenis en de bijzondere geest van het gezelschap mormonen, dat zich aan boord van zijn schip de „International” bevond.

Toen het grote zeilschip op 25 februari 1853 van Liverpool, Engeland, in de rivier de Mersey in de richting van de oceaan werd gesleept, had het een gezelschap emigranten van 425 heiligen der laatste dagen aan boord. Onder hen bevond zich een aantal niet gedoopte vrienden en familieleden; de bemanning bestond uit zesentwintig koppen. Hagel en sneeuw kletterden tegen het schip, toen het in afwachting van een gunstige wind in de Mersey voor anker lag. Benedendeks verdeelde Christopher Arthur, de zesenvijftigjarige president van het gezelschap, de passagiers in acht wijken, elke met een presiderende ouderling, geassisteerd door een priester of leraar. Onder de gedoopte heiligen, wier namen bekend waren, bevonden zich 309 volwassenen, 100 kinderen, en 9 baby's.

Wegens het binnenlopen van door de storm beschadigde schepen en toenemende zeeziekte, besloot Kapitein David Brown drie dagen later zee te

kiezen en via de Ierse zee aan de 8 000 kilometer lange reis te beginnen, ondanks zware stormen en hoge zeeën.

De heiligen hardden zichzelf voor deze lange en gewaagde onderneming; zij hoopten, dat zij over vijf of zes weken het schip veilig en wel in New Orleans zouden verlaten. Tegen september zouden zij dan in Utah kunnen zijn.

Op de eerste sabbat in volle zee vonden er drie vergaderingen van de mormonen plaats, waarbij iedereen welkom was. Kapitein Brown, zijn stuurlieden en de gehele bemanning woonden de avondmaalsvergadering in de namiddag bij. De kapitein, een sympathiek en godvrezend man, won al gelijk de achting van de emigranten.

Later in die week dreigden hevige Atlantische stormen het houten schip te doen kapseizen. Iemand vermeldde in zijn dagboek, op 10 maart: „Vijf uur lang woedt er al een hevige oosterstorm – het schip rolt enorm – torenhoge golven ter weerszijden van het schip. Van het grootste gedeelte van de bagage aan bakboordzijde braken de touwen en de bagage schoof naar het passagiersdek”.

„De ernstige toestand was reden voor de priesterschap om benedendeks te vergaderen en God te vragen om de golven tot rust te brengen. Bijna onmiddellijk daarna kwam kapitein Brown naar beneden om te zeggen dat er plotseling verbetering in het weer was gekomen. De luiken werden weer geopend. Maar diezelfde avond stak er een zelfs nog zwaardere storm op.” „Opnieuw werden

onze kisten heen en weer gegooid”, schreef iemand, „vele van onze potten en pannen werden verbrijzeld en vele artikelen gingen verloren.” Het was nog verschrikkelijker om aan te zien dan de vorige avond. Er mocht niet worden gekookt, en vrouwen en kinderen konden hun bed niet verlaten. De storm ging bijna vijftien uur te keer. Eindelijk was het water, de volgende dag, in de namiddag zo kalm geworden, dat de luiken weer konden worden geopend. Het was die avond, dat de uitgeputte kapitein, nadat hij zijn schip twee dagen lang veilig door de storm geloodst had, tijdens zijn gebed in slaap viel en die merkwaardige droom had.

De reis ging verder. Ondanks het moeilijke begin behielden de emigranten hun goede geest, die vooral naar voren kwam in hun vergaderingen in de avonden en op de sabbat. Het spreken in tongen en profeteren was niet ongewoon. Toen zij vier weken op zee waren rapporteerden de ouderlingen, dat alles in hun wijken „in goede orde was, geen zieken, geen getwist, geen klachten van enigerlei aard.” Maar zij wisten, dat het schip tegen de lastige tegenwind, met een gemiddelde van tachtig mijlen per dag, niet voldoende voortgang maakte. Op Paaszondag 27 maart, vastten de mormonen tot laat in de middag als dankbetuiging aan God voor hun behoud en om te bidden voor een gunstige wind en kalme zee.

Kapitein Brown maakte zich eveneens zorgen over het ongunstige verloop van de overtocht. In vier weken was slechts een derde van de afstand

Geïllustreerd door Howard Post

naar Nieuw Orleans afgelegd; er lag nog bijna 5000 kilometer voor de boeg. Hij gaf daarom bevel een inventaris van voedselvoorraden op te maken, waaruit bleek, dat er voldoende aan boord was, tenzij de ongunstige wind zou aanhouden. Tegenwoordig van alle ongerustheid onder het gezelschap bracht de Geest echter op 29 maart weer de nodige zekerheid. Iemand met de gave van talen legde uit „dat wij een voorspoediger reis zouden hebben dan was verwacht, daar de Here zeer verheugd was over ons vasten en onze gebeden had gehoord.”

De gebeurtenissen van de volgende dagen en nachten schenen deze profetie echter te logenstraffen. Opnieuw sloeg de storm toe; „zware storm, hoge golven, het schip rolt hevig, vele passagiers zijn ziek ... Alles rolt over het schip”. Buiten waren de elementen in oorlog, maar binnen was de Geest aan het werk. Na een vergadering waar „broeder Finch een korte en heldere uiteenzetting over de eerste beginselen had gegeven”, werden vijf bekeerlingen gedoopt. Op 1 april woei de wind nog steeds uit de verkeerde hoek, maar op een getuigenisvergadering die door vele zeelieden werd bijgewoond, werden opnieuw drie personen gedoopt onder wie de scheepstimmerman, het eerste lid van de bemanning dat zich had bekeerd. De volgende dag werden de voedselrantsoenen verminderd. Maar diezelfde avond werden nog drie leden van de bemanning en een passagier gedoopt tijdens een getuigenisvergadering.

Hoe wordt aan boord van een zeilschip gedoopt? Soms werden grote met zout water gevulde vaten gebruikt of een geïmproviseerd platform aan de zijkant van het schip. Op de „International” werd, volgens een van de dopelingen, de doopplechtigheid op het dek verricht „in een grote houten tank, die wel 9000 liter water kan bevatten”. Wij kunnen er alleen maar naar gissen, waarom deze tank aan boord was. Maar gevuld met zeewater deed hij zeer goed dienst als doopvont.

Op de eerste zondag in april, vijf weken na het vertrek uit Liverpool en nog niet halfweg New Orleans, werd er op het passagiersdek een bijzondere kerkdienst gehouden. Terwijl het schip op de golven heen en weer werd geslingerd, werden er vele getuigenissen gegeven. Toen „werd het president zouden bidden om gunstige wind”. Gezamenlijk verzochten zij om goddelijke hulp, toen „zeer opmerkelijk, de Here bijna onmiddellijk antwoord gaf op onze gebeden”. Christopher Arthur jr., tweeëntwintig jaar oud en nog geen mormoon herinnerde zich later dit moment: „Op 3 april werd om een gunstige wind gebeden en het antwoord kwam reeds toen wij nog op onze knieën lagen.” Die nacht was er nog een windvlaag, maar van toen af aan werd er onder ideale weersomstandigheden naar Florida in de Verenigde Staten gevaren. De volgende drie dagen gedurende welke de heiligen zich verheugden „dat ons gebed was verhoord”, vorderde de „International” evenveel als in de afgelopen twee weken. Meerdere malen legde het schip met gemiddelde zeilen 350 kilometer per dag af.

Deze keer van zaken maakte de heiligen erg blij, toen zij ter gelegenheid van de verjaardag van de Kerk op 6 april de gehele dag feestvierden. Een avondmaalsvergadering en vier huwelijken vonden in de morgen plaats. De feestelijkheden in de middag bestonden uit „gebed en het loven van de Here”, gezangen, toespraken, voordrachten en muziek. Dan volgde een speciaal bereid maal, „een maaltijd met alle heerlijkheden, die het schip maar kon voortbrengen en alles wat er op het gebied van gebak maar kon worden uitgevonden”. Het amusement die avond bestond uit volksdansen, zang en voordracht tot laat in de nacht. Deze dag bracht versterking van de onderlinge band en vreugde voor allen die aan boord waren, met inbegrip van de bemanning en hun kapitein.

Terwijl de „International” zich westwaarts spoedde, groeide het aantal mormonen, zoals was voorspeld in de

droom van kapitein Brown. Even vóór het feest op 6 april werd de kok van de kapitein gedoopt. Op 8 april werden gedoopt de zestienjarige Mary Ann, dochter van president Arthur en een neger, die lid was van de bemanning. De tweede stuurman, drie andere leden van de bemanning en Christopher Arthur jr. werden de volgende dag gedoopt. Toen de „International” een week later tussen Cuba en Florida voer, werden de eerste stuurman, nog drie leden van de bemanning en een emigrant lid van de Kerk. Zelfs een temperatuur van 110 graden Fahrenheit op 17 april kon de geest niet klein krijgen, want de heiligen hielden „gedurende de gehele dag op zeer hoog peil staande vergaderingen; in de avond getuigen de scheepstimmerman, de kok van de kapitein en twee leden van de bemanning van de waarheid van het Evangelie”.

De gevoelens van kapitein Brown waren met het voortgaan van de bekeeringen hoe langer hoe meer verdeeld. Enkele van zijn gedachten kwamen naar voren, toen hij op 18 april aanwijzingen voor de komende debarkatie gaf en zijn gevoelens ten opzichte van het mormonisme aldus uitte: „Hij was vele malen de oceaan overgestoken, maar hij had zich met niemand zo gelukkig gevoeld als met de heiligen der laatste dagen.” Hij voegde hieraan toe dat „zijn trots hem had weerhouden onmiddellijk een heilige te worden, maar hij voelde, dat hij spoedig tot de Kerk zou toetreden en naar Salt Lake City zou komen.” Toen hij dit gezegd had, werden weer twee passagiers gedoopt. De volgende avond gaven zes bemanningsleden hun getuigenis op de getuigenisvergadering en werd er een lid van de bemanning gedoopt.

Drie dagen voor het einde van de reis, toen het eerste morgenglorien om ongeveer half vijf aan de oostelijke horizon zichtbaar werd, doopte president Arthur kapitein Brown. Diezelfde avond werden hij en nog twee anderen tot lid bevestigd. Vervolgens werden als sluitstuk van het verhaal van de bekeeringen op de „In-

ternational”, de kapitein en de scheepstimmerman geordend tot ouderling, de eerste stuurman en de tweede stuurlieden tot priester en de kok tot leraar. Als deel van de dienst, tijdens welke de kapitein, de scheepstimmerman en diverse leden van de bemanning hun getuigenis gaven, werden een Zweed en een neger, die lid van de bemanning was, gedoopt. Zij waren de laatste dopelingen aan boord van het schip.

Op 23 april om 5 uur in de morgen legde de „International” in Nieuw Orleans aan, na een reis van vieren-vijftig dagen. President Arthur was tevreden over het gedrag van de heiligen en over dat van de bemanning. In zijn officiële verslag aan president Samuel W. Richards van de Britse Zending prees hij in het bijzonder de kapitein:

„Tot zijn eer kan ik zeggen, dat geen mens ooit met een gezelschap van heiligen uit Liverpool is vertrokken, die meer geliefd was dan hij, en die vriendelijker en meer sociaal voelend is geweest dan hij.”

Het rapport schreef het grote aantal bekeeringen dat op de oceaan was gemaakt, toe aan de werking van de Geest en het voorbeeldig gedrag van de heiligen. Trots schreef hij:

„Het doet me genoegen u te kunnen berichten dat wij iedereen aan boord hebben gedoopt, op drie personen na, te weten de hofmeester en zijn vrouw, beiden verknocht katholiek, en de derde stuurman, „een zeer verdorven kerel.” Wij tellen de kapitein, de eerste en tweede stuurman met achttien bemanningsleden, waarvan de meesten van plan zijn meteen door te reizen naar Utah . . . De timmerman en acht zee-lieden zijn Zweden, Duitsers en Hollanders. Er zijn twee negers . . . De anderen die werden gedoopt, waren vrienden van de broeders. Het totaal aantal dopelingen sedert wij de vaderlandse kust verlieten bedraagt achtenveertig.

De profetische droom, die kapitein Brown zes weken daarvoor had gehad, was voor 94 procent uitgekomen. (Wordt vervolgd op blz 118)

Geleid door de Heilige Geest

DOOR MILTON R. HUNTER

Van de Eerste Raad van Zeventig

Enige jaren geleden stapte ik met drie anderen laat op een middag in april uit een kano in Agua Azul (Chiapas, Mexico) welke plaats aan de rivier Usumacinta is gelegen. Daar gingen wij aan boord van een klein eenmotorig vliegtuig om naar het honderden mijlen verder westwaarts gelegen Tuxtla (Chiapas) aan de rivier Grijalva, te vliegen.

's Morgens waren wij uit Tuxtla vertrokken, en om het nu weer te bereiken, moesten president Ernest A. Strong uit Springville (Utah), Gareth W. Lowe, directeur van de „New World Archaeological Foundation“, William A. (Bill) Devenish en ik over een van de meest ondoordringbare tropische wildernissen van de wereld en over een groot aantal bergketens vliegen.

Zware donkere wolken hingen over de wildernis. Wij verwachtten dat wij in moeilijkheden zouden kunnen raken. Uit veiligheid vloog onze piloot, Bill, zeer hoog, zodat wij boven de wolken konden vliegen. Tengevolge van de dichte wolkenmassa konden wij geen enkele keer de aarde zien. De radiofrequentie van het vliegveld van Tuxtla stemde niet overeen met die van ons vliegtuig, zodat onze piloot op het gevoel de terugweg naar Tuxtla moest vinden.

Toen wij enkele uren hadden gereisd, viel de duisternis plotseling in, zoals alleen maar in de tropen gebeurt. Plotseling vertelde de Heilige Geest mij, dat wij de rivier Grijalva gepasseerd waren en dat wij ons in westelijke richting van Tuxtla verwijderden en op een bergketen aanvloegen en wij allen zouden worden gedood, als wij niet snel onze koers zouden wijzigen.

Ik zei dadelijk tegen Bill, dat wij in de verkeerde richting vlogen, en dat wij de rivier de Grijalva op enige afstand ten zuiden van Tuxtla waren gepasseerd. Bill probeerde de juiste koers te vinden; hij was hier echter door de zeer ongunstige weersomstandigheden niet toe in staat.

Een zeer terneer geslagen en somber gevoel maakte zich van mij meester. Het was een gevoel van droefheid en wanhoop. Ik zei tot president Strong: „Wanneer we in deze richting blijven doorvliegen, zullen we omkomen. We gaan onze ondergang tegemoet. Als Bill niet spoedig van koers verandert, zullen we te pletter vliegen.“ President Strong zei, dat hij ook een benauwend gevoel had. Wij zaten op de achterbank en Bill hoorde ons gesprek. Hij vroeg: „President Hunter, weet u welke kant wij op moeten?“

Ik antwoordde hem onmiddellijk: „Draai scherp naar rechts en ga dan in noordelijke richting“.

Bill draaide het vliegtuig naar rechts. Een rustig, vredig gevoel kwam over me, en de Heilige Geest liet mij weten, dat alles goed zou komen. Ik zei: „Alles zal nu goed gaan. Wij zullen veilig, en zonder ongelukken in Tuxtla aankomen“. Niet lang daarna zagen wij de lichten van Tuxtla. We cirkelden boven de smalle blindlandingsbaan, waar de bakens ons aangaven, waar we moesten landen. Het was nu volkomen donker.

Ons vliegtuig landde zonder moeilijkheden. We merkten op, dat er drie- of vierhonderd mensen op de landingsbaan stonden. Bert, de zoon van president Strong, die eveneens ringpresident was, wachtte ons op en was zeer verheugd dat wij veilig teruggekomen waren. Wij vroegen Bert, waarom er zo veel mensen op het vliegveldje aanwezig waren. Hij vertelde ons, dat er die morgen drie Mexicanen op dezelfde tijd als wij met een twee-motorig toestel over de wildernis en de bergen naar de rivier Usumacinta waren gevlogen. Zij waren nog niet teruggekeerd en de mensen van Tuxtla wachtten op hen. Enkele maanden later schreef Gareth Lowe ons dat het vliegtuig tegen een berg was gevlogen en dat alle inzittenden waren omgekomen.

Door de aanwijzingen van de Heilige Geest op te vol-

gen was ons leven gespaard gebleven. Toen wij in het hotel teruggekeerd waren, zijn wij neergeknield om God te danken voor Zijn leiding en voor het feit dat Hij ons leven had gered.

Wij hadden de opdracht van president David O. McKay uitgevoerd om een terrein te verkennen, waarvan men zei, dat daar de oude stad Zarahemla zou hebben gelegen. (III Nephi 8:3.)

Wij hadden het terrein gevonden door middel van een document, dat een beschrijving van die omgeving bevatte en dat president McKay ons meegegeven had. Wij waren het er alle vier over eens dat het ons opgegeven terrein alles bij elkaar genomen te klein was om een zo grote stad als Zarahemla te bevatten. Voorts had Zarahemla velden waar graan groeide en weiden aan elke kant van de stad, waar de Nephieten hun kudden hoedden. Volgens de beschrijving in het Boek van Mormon was Zarahemla vermoedelijk de grootste stad van het oude Amerika.

Toen wij in het hotel waren teruggekomen werd ik in de loop van de avond behoorlijk ziek. De volgende morgen kwamen mijn reisgenoten naar mijn slaapkamer om te zien waarom ik niet aan het ontbijt was verschenen. Ik vertelde hun dat ik te ziek was om uit bed te komen. Zij zeiden dat zij zouden ontbijten en dan naar het vliegveld zouden gaan om te zien of met het vliegtuig alles in orde was.

Zij kwamen spoedig terug en vertelden mij, dat de bewolking boven het vliegveld en Tuxtla zo laag hing dat wij niet in staat zouden zijn te vertrekken. De mist had ons volkomen ingesloten, en men had hun verteld dat het vliegveld vermoedelijk lange tijd onbruikbaar zou zijn door de dichte mist, omdat wij aan het begin van het regenseizoen stonden. Zij vroegen mij wat wij moesten doen.

Na enig nadenken werd ik door de Heilige Geest geïnspireerd om te zeggen: „Zalf mij, dan zullen wij

vandaag nog vliegen”. Eerst antwoordden zij: „President Hunter, u bent veel te ziek om te vliegen”. Maar ik stond er op om te worden gezalfd. President Strong zalfde mij en zijn zoon Bert verzegelde de zalving en gaf mij de zegen. Ik ben toen onmiddellijk opgestaan, heb ontbeten en voelde mij volledig hersteld.

Wij pakten onze koffers en gingen naar het vliegveld. Kort daarna klaarde het heel even genoeg op om te kunnen vliegen. Wij hoorden later van de archeologische werkmans dat het verscheidene dagen had geduurd voordat de mist en de bewolking weer opgetrokken waren. Daarom was het die dag de tijd om uit Tuxtla te vertrekken.

Op onze terugweg zei president Strong: „President Hunter, schrijf een artikel in de tijdschriften van de Kerk over de wonderlijke belevenis die wij hebben gehad. U werd net zo sterk door de Heilige Geest geleid als Wilford Woodruff, toen hem werd gezegd op te staan en in de nacht zijn huifkar te verplaatsen. Hij volgde de ingevingen van de Heilige Geest en verplaatste de huifkar, even voordat een hevige windhoos de boom uit de grond rukte die op dezelfde plaats als zijn huifkar had gestaan. Hij en zijn metgezel zouden zijn gedood, als hij de ingevingen van de Heilige Geest niet had gevolgd. Wij ondervonden iets dergelijks. Door de ingevingen van de Heilige Geest op te volgen is ons leven gespaard gebleven.”

Jeugd van de Kerk, als je probeert alle geboden van God te onderhouden, dan zal je op kritieke tijden in je leven door de Heilige Geest worden geleid, zoals dit ook met ons gebeurde. Je leven kan ook worden gered door de Heilige Geest en door de macht des Heren.

Hoe iemand zijn gehele leven de Heilige Geest bij zich kan hebben om hem te leiden en te troosten.

De voortdurende macht van de Heilige Geest

DOOR FRANKLIN D. RICHARDS, Assistent van de Raad der Twaalfen
Toespraak, gehouden op de 143ste aprilconferentie

Geregeld wordt de vraag gesteld: „Wat is het verschil tussen De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en andere kerken?”

Deze vraag werd eens gesteld aan de profet Joseph Smith.

Hij antwoordde dat een van de voorname verschillen lag in onze manier van dopen, waarbij de gave van de Heilige Geest door het opleggen der handen was inbegrepen, en dat wij geloven in de voortdurende macht van de Heilige Geest. (Zie *Documentary History of the Church*, deel 4, blz. 42.)

Het eerste en vierde Artikel des Geloofs van de Kerk geven in grote lijnen dit geloof aan:

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest.

„Wij geloven, dat de eerste beginsele en verordeningen van het Evangelie zijn: 1e: Geloof in de Here Jezus Christus; 2e: Bekering; 3e: Doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; 4e: Handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes.”

Door openbaring is ons in deze tijd bekend gemaakt: „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens; maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen doch is een Persoon van Geest. Indien dit niet zo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen.” (L&V 130:22)

Dit is het eenvoudige en prachtige begrip van de godheid, zoals door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderwezen.

„De Heilige Geest is de getuige van de Vader en de Zoon, een Trooster, een Leraar, en de bringer van de waardevolle gaven van de Geest”

Op een avond toen Nicodemus, een overste der Joden, tot Jezus kwam en Hem vroeg wat hij moest doen om gered te worden, zei Deze tot hem: „Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3:5)

In deze bedeling zijn wij aangemaand „... onder dit volk te gaan, en tot hen te zeggen ... Bekeert u en wordt gedoopt in de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden; En wie dit ook doet, zal de gave des Heiligen Geestes ontvangen door het opleggen der handen van de ouderlingen der kerk.” (L&V 49:11, 13-14)

Dat deze wedergeboorte een geestelijke wedergeboorte betekende, bleek toen de Heiland zei: „Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is geest. Verwonder u niet, dat Ik u ge-

zegt heb: Gijlieden moet wederom geboren worden.” (Joh. 3:6-7)

Geloof in de Here Jezus Christus, bekeren, en gedoopt worden in water, dat zijn de eerste vereisten om de Heilige Geest te ontvangen.

In zijn brief aan de Korinthiërs zei de apostel Paulus: „... weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, Die in u is ...” (1 Kor. 3:17)

Om in harmonie met de Heilige Geest te blijven, moeten we ons lichaam in alle opzichten rein houden. President Brigham Young heeft gezegd: „De Heilige Geest vergroot het inzicht van de geest, ontsluit de schatten van wijsheid en de mensen beginnen de dingen van God te begrijpen ... Ze begrijpen zichzelf en het grote doel van hun bestaan.” (*Journal of Discourses*, deel 1, blz. 241)

Als iemand het beste van zijn leven wil maken, moet hij het doel van zijn bestaan begrijpen.

Er zijn vele gaven van de Heilige Geest voor hen die waardig zijn deze te ontvangen, en ze zijn een grote steun bij het beantwoorden van de vraag: Wat is het doel van het leven of van ons bestaan?

Een van de belangrijkste functies van de Heilige Geest is getuigen van God de Vader en Jezus Christus, Zijn Zoon. De apostel Paulus schreef in zijn brief aan de Korinthiërs:

„... niemand kan zeggen, Jezus den Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest.” (1 Kor. 12:3)

Om het doel van het leven te begrijpen is het absoluut noodzakelijk te weten dat God leeft en dat Jezus

Christus Zijn Zoon en onze Verlosser en Zaligmaker is.

Behalve dat Hij de getuige is van de Vader en de Zoon, is de Heilige Geest ook een trooster. Toen de Heiland op het punt stond gekruisigd te worden, beloofde Hij de discipelen een andere trooster toen Hij hun zelde: „... de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.” (Joh. 14:26)

Wij leren hiervan dat de Heilige Geest de getuige is van de Vader en de Zoon, een trooster, een leraar, en de bringer van de waardevolle gaven van de Geest zoals wijsheid, kennis, geloof, onderscheidingsvermogen en leiding.

Ja, de zegeningen van de Heilige Geest zijn werkelijk een grote steun om het leven te leren begrijpen en waarderen, zelfs gaan ze soms ons bevattingsvermogen te boven.

Ik herinner me een getuigenis van een jonge kadet van de Luchtmacht-academie van de Verenigde Staten. Het kostte hem veel moeite zijn lessen te volgen en hij was erg ontmoedigd. In die tijd maakte hij kennis met een mormoonse kadet en van hem vernam hij dat een aantal mormoonse jongens de academie bezocht en dat ze elke werkdag 's morgens om 5 uur bij elkaar kwamen voor godsdienstondericht. De kadet werd uitgenodigd een van deze lessen bij te wonen.

Dat deed hij en hij was zeer onder de indruk van de wonderlijke geest. Hij bleef komen, deed mee aan de besprekingen en ontving door studie, gebed en kerkbezoek een getuigenis, en werd gedoopt.

Hij getuigde dat toen hij de Heilige Geest ontving, hij gevoeld had dat zijn verstand en begrip erdoor gestimuleerd werden en zijn geheugen opgefrist, en dat hij na die tijd geen moeite meer had gehad om bevredigende cijfers te halen. Het ontmoedigende gevoel was verdwenen en er was een geest van vrede en troost over hem gekomen. Dit was een zeer inspirerend en indrukwekkend getui-

genis van de grote waarde van de Heilige Geest.

Ik heb vele malen in mijn leven de leiding van de Heilige Geest op een dergelijke wijze gevoeld. Door gevoel te geven aan deze influisteringen zijn mijn gezin en ik overvloedig gezegend.

Toen onze kinderen nog klein waren woonden we in Salt Lake City. Ik kreeg de kans een overheidsbetrokking te aanvaarden in Washington (D. C.) Ons gezin moest een belangrijke beslissing nemen. Na zorgvuldige overweging en ervoor te hebben gebeden, besloten we ze te aanvaarden. We hadden het gevoel dat we de goede beslissing hadden genomen, maar er was ook veel moed voor nodig om de inspiratie te volgen.

Jaren later, toen ik uit overheidsdienst wegging, moest ik weer een belangrijke beslissing nemen – òf een goede baan accepteren en voor anderen werken òf zelf een zaak beginnen. Van verschillende kanten werd er druk op mij uitgeoefend, er moest veel worden overwogen en na rijp beraad besloot ik zelf een zaak te beginnen. Na vurig bidden voelde ik zeer sterk dat dit het pad was dat ik moest volgen. Ik bad om moed om de influisteringen van de Geest te volgen.

Ik weet zeker dat velen van u het moeilijk hebben gehad toen u belangrijke beslissingen moest nemen, dat u de Here om leiding hebt gevraagd en dat u deze hebt ontvangen.

Openbaringen van de Geest komt men ook op vele andere terreinen van het leven tegen.

We horen in veel getuigenissen dat waardige leden voor komende gevaren gewaarschuwd zijn.

— Een jonge vader gaf mij zijn getuigenis van een grote zegening die hij en zijn gezin hadden gekregen. Op een nacht werd hij wakker door een stem, die hem duidelijk vertelde dat hij moest opstaan en naar beneden gaan. Hij nam de waarschuwing ter harte. Toen hij de keuken inging ontdekte hij dat er één muur in brand stond. Haastig maakte hij zijn gezin wakker, belde de brandweer en be-

streed het vuur met de andere gezinsleden. Ze hielden het in bedwang tot de brandweer kwam en het bluste. Het was voor hen een vaststaand feit dat deze waarschuwing een openbaring was van de bescherming die de Heilige Geest kan geven aan degenen die in harmonie met de Geest leven.

De jonge vader werd op een nacht wakker gemaakt door een stem die hem duidelijk vertelde dat hij moest opstaan en naar beneden gaan. Hij wist zijn gezin te redden en het vuur te bedwingen.

Nogmaals, de Heiland heeft beloofd dat de Heilige Geest voor waardige leden in tijden van ziekte en dood een trooster zal zijn.

Velen hebben getuigd van de troostende Geest die in tijden van smart bij hen was en hen vrede en begrip hielp vinden.

Een paar weken geleden had ik het voorrecht kennis te maken met twee fijne vrouwen, vriendinnen, die door een tragisch vliegtuigongeluk hun man hadden verloren. Denkt u dat ze wanhopig waren en diep bedroefd? Nee, integendeel, ik heb nooit een groter voorbeeld van moed en kracht gezien. Beiden getuigden dat ze waarlijk de troost van de Geest hadden gevoeld, dat ze wisten dat het een doel had dat hun mannen waren geroepen, en dat ze zeker wisten dat alles in orde zou komen met hen en hun gezin, omdat ze nauw verbonden

waren met de Kerk en de geboden van de Here onderhielden.

Ik heb de stille, zachte stem, of de influisteringen van de Geest, gehoord toen ik met u, mijn broeders en zusters, in raad bijeen was; toen ik mannen het priesterschap verleende; toen ik mannen en vrouwen aanstelde voor functies in de Kerk; toen ik zieken zegende; toen ik mijn getuigenis gaf aan leden en niet-leden; toen ik een toespraak hield, en in vele andere gevallen.

Enige tijd geleden vroeg een jongedame mij: „Hoe weet u dat u door de Heilige Geest boïnvloed wordt als u spreekt?”

Ik antwoordde: „Ik kan het geestelijk en lichamenlijk voelen.”

Ik getuig tot u dat de Heilige Geest tot mij getuigd heeft dat God leeft en de Vader van onze geesten is; dat Jezus de Christus is, onze verlosser en Zaligmaker; dat Joseph Smith een groot profeet was en is, door wie het Evangelie in zijn volheid werd hersteld, de Kerk van Jezus Christus wederom werd opgericht en de macht om in de naam van God te handelen op aarde werd hersteld. De Heilige Geest heeft eveneens vele malen tot mij getuigd dat president Harold B. Lee een groot profeet van deze tijd is en op aarde aan het hoofd van de Kerk van Christus staat. Ik bid dat de Here en wij allen, hem in elk opzicht zullen ondersteunen. Ik ben zeer dankbaar voor de invloed van de Heilige Geest in mijn leven.

Ik getuig tot u dat wanneer iemand het herstelde Evangelie van Jezus Christus aanvaardt en overeenkomstig de beginselen en verordeningen leeft, de Heilige Geest voor hem zijn gehele leven waarlijk een gids en trooster zal zijn.

Inderdaad, een van de grote verschillen tussen De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en alle andere kerken is dat de waardige leden zich kunnen verheugen in de voortdurende macht en gaven van de Heilige Geest. Ik bid in naam van Jezus Christus dat wij allen deze gaven zoeken en ze waardig mogen zijn. Amen. *

(Vervolg van blz 113)

Bronnen: Een gedrukt exemplaar van het „*Dagboek van een reis van Liverpool naar Nieuw Orleans aan boord van het schip International . . .*” vermoedelijk geschreven door ouderling John Lyon, bevindt zich in de kerkelijke archieven, evenals *Het scheepsjournaal van de „International” van 21 februari 1853 tot 9 oktober 1953*, een klein met de hand geschreven dagboek, waarschijnlijk bijgehouden door ouderling George Sims, de secretaris van het gezelschap; ook een met de hand geschre-

ven passagierslijst van het schip. Het verslag van ouderling Arthur is vermeld in de *Contributor* van 13 augustus 1892, blz. 463-465. Inlichtingen over de reis zijn ook te vinden in de getypte autobiografieën van Christopher Arthur jr. op de „Utah State Historical Society.” Twee interessante boeken, die de mormoonse emigratie, enkele zeezeizen en het leven aan boord bespreken, zijn P. A. M. Taylors *Expectations Westward* (1965) en Gustave O. Larsons *Prelude to the Kingdom* (1947). *

De blijde tijd is ingeluid

DOOR EBENEZER BEESLEY

*De blijde tijd is ingeluid,
't herstelde Godswoord breidt zich uit,
een engel Gods, beloofd weleer,
verkondd' t' rijk van onze Heer.*

*De reine leer wordt weer gehoord,
de waarheid kwam uit 't duister voort,
onz' aard, door leugen lang ontwijfd,
aanschouwt een wonderschone tijd.*

*De tijd, voor zieners oog ontvowwd,
de tijd, door Abraham aanschouwwd,
de tijd, waarnaar men uitzag toen,
dat God Zijn vreemde werk zou doen.*

*De tijd, waarin Gods volk het woord
des Heilands van Diens lippen hoort,
en engelen, boden des behouds,
met mensen spreken als vanouds.*

Hoe de zegeningen van de Heiland zich in alle eeuwen uitstrekken tot de mensen.

Als ik de Schriften lees, ben ik bij Hem.

DOOR S. DILWORTH YOUNG, van de Eerste Raad van Zeventig
Toespraak gehouden op de 143ste aprilconferentie

Mijn doel is van de Here Jezus Christus te spreken.

Ik weet met mijn gehele ziel dat Hij de Kerk in deze laatste dagen heeft opgericht, zodat ik deel kan hebben aan de zegeningen van Zijn koninkrijk op aarde, met het doel dat ik de eeuwige vreugde kan beërven in Zijn tegenwoordigheid te vertoeven, als ik mijn werk hier volbracht heb en getrouwd ben gebleven. Het is niet Zijn bedoeling dat dit alleen mijn voorrecht is. Zijn oneindige liefde strekt zich uit tot al mijn gezinsleden, al mijn verwanten, het gezin en de verwanten van u allen, tot alle mensen op aarde.

Ik weet dat ik Hem niet kan begrijpen, tenzij Hij Zich aan mij openbaart. Dat is onze grote hoop — door de sluier te dringen en Hem te zien en te kennen zoals Hij is. Toch weet ik wel wat van Hem, omdat Hij heilige mannen, profeten, omtrent Zichzelf verteld heeft en ze geboden heeft te getuigen van wat ze gezien en gehoord hebben. Ik weet dat ik door de kracht van de Heilige Geest Zijn stem kan horen als ik over Hem in de Schriften lees; dat wil zeggen: Als ik Zijn woorden lees, hoor ik Zijn stem.

Door middel van de profeet Joseph Smith zei Hij tot Zijn apostelen van deze tijd: „Deze woorden zijn niet van mensen, noch van een mens, doch van Mij; ... Want het is Mijn stem, die ze tot u spreekt; want ze worden u door Mijn Geest gegeven, en door Mijn macht kunt gij ze elkan- der voorlezen ... [Let op dat Hij zegt: lees ze.] Daarom kunt gij getuigen, dat gij Mijn stem hebt gehoord, en Mijn woorden kent.” (L&V 18:34-36)

„Er zijn vele gebeurtenissen in het leven van de Here die mij intense vreugde geven ... en er zijn andere die mij nederig doen zijn, als ik denk aan Zijn lijden en opoffering.“

Ik ben begonnen met te leren dat alle dingen door Hem zijn gemaakt, en zonder Hem is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. (Zie Joh. 1:3.) Het is duidelijk dat dit grote Wezen, dit Woord (Joh. 1:1) zoals Johannes zegt, vlees is geworden en onder ons heeft gewoond. (Zie Joh. 1:14.) Hij is Jezus Christus de Eniggeborene van de Vader.

Ik heb ook geleerd dat alle kinderen van God, toen ze geesten waren, voorbestemd waren om naar de aarde te gaan, om beproefd te worden, om te zien of ze de beginselen van zaligheid en verhoging, zoals deze waren voorgesteld door deze Zoon, zouden gehoorzamen.

Er is hun gezegd: „Wij zullen neder-

dalen ... en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen; En wij zullen hen hiernede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.” (Abr. 3:24-25)

Te Zijner tijd ging Hij, het Leven en het Licht van de mensen, Zelf naar de aarde. (Zie Joh. 1:4.)

Dit geloof ik met geheel mijn hart, wanneer ik over het aardse leven van dit grote Wezen, de Messias, lees. Ik leer dat toen Hij geboren was, een menigte engelen vreugdegezangen zong voor een gehoor dat uit herders bestond. Zonder precies te weten waarom ze op reis waren gegaan, kwamen wijzen uit het Oosten, die waardevolle geschenken bij Jozef en Maria achterlieten, goud, wierook en mirre. (Zie Matth 2:1-13 of Luk. 2:8-20.) Ik twijfel er niet aan dat ze geïnspireerd waren om de Here te zoeken of dat hun ingefluisterd is waardevolle geschenken achter te laten, die gebruikt konden worden om het gezin te ondersteunen.

Het ontroert me wanneer ik lees van het tafereel bij de rivier de Jordaan. De Zoon van God naderde onopgemerkt en onbekend; toen Johannes de Doper Hem echter door de Geest herkende, moest hij wel uitroepen: „Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!” (Joh. 1:29) Wat denkt u dat Johannes gevoeld zal hebben, toen hij na de doop een stem uit de hemel in heilig getuigenis hoorde zeggen: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!” (Mt. 3:17)

Als ik Zijn leven naga, begrijp ik hoe buitengewoon belangrijk het was dat

Hij later de berg beklim met de drie vissers die nog niet geheel begrepen wat het betekende apostelen, speciale getuigen te zijn. Daar werd Zijn glorie voor hen geopenbaard en hun ogen werden geopend zodat ze Mozes en Elia konden zien. Ze hoorden hetzelfde plechtige getuigenis als Johannes gehoord had, maar deze keer kwam het uit een heldere wolk die dichtbij was en hen overschaduwde. In mijn ziel hoor ik de plechtige woorden uit de wolk: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!” (Mt. 17:5)

Er zijn vele gebeurtenissen in het leven van de Here die mij intense vreugde geven als ik ze lees, en er zijn andere die mij nederig doen zijn als ik denk aan Zijn lijden en opoffering.

Velen van ons weten wat lichamelijk lijden is en we lijden geestelijk wanneer onze vrienden en geliefden zorgen en verdriet hebben. Ik kan het lijden van deze grote Eniggeboren Zoon van God voor de zonden van de wereld niet volledig begrijpen. We noemen het Gethsemane. Hij gaf ons de vrije wil en toen Hij wist dat allen in meer of mindere mate zouden zondigen, nam Hij de taak op Zich om de prijs van de verzoening voor onze zonden te betalen, mits we ons zouden bekeren en Hem en Zijn leringen navolgen. Ik vind er vrede in te doen wat Hij zegt. Als Hij zegt: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u . . .” (Joh. 14:27) meent Hij wat Hij zegt. Ik hoop dat ik het eens beter zal begrijpen. Ik ken de vrede die mijn deel zal zijn, als ik Zijn wetten onderhoud en Zijn geboden opvolg.

Ik lees dat Hij aan het kruis werd gehangen. Ik kijk naar mijn handen en voeten en probeer me de pijn van een dergelijke kwelling in te denken — om daar in de hitte van de dag te hangen, het gewicht van Zijn lichaam aan die verschrikkelijke spijkers, iedere spier en zenuw in pijn samengetrokken. Geen einde, geen ontsnapping, totdat Hij met de woorden „Het is volbracht” (Joh. 19:30), de geest gaf. Ik besef dat dit voor u en voor mij is gedragen; ik bulg mijn

hoofd; het valt me moeilijk mijn tranen te bedwingen. Zelfs nu, 1900 jaar later, is het nog even schrijnend alsof het gisteren was gebeurd.

Ik lees verder en bemerk dat alle evangeliën eindigen met de triomfante woorden: Hij is verrezen! Hij is de Koning der koningen. Hij is het Die genoemd wordt: „Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” (Jes. 9:5)

Ik denk aan al deze titels die voerspeld zijn en verwonder me, daarmee benaming mijn hart ontroeft.

Wat dachten de elf apostelen toen de wolk Hem aan hun oog onttrok? In mijn geest zie ik ze de beek Kidron oversteken, door de nauwe straten wandelen naar het lokaal waar ze gewoonlijk vergaderden, ieder bevangen door zijn eigen vrees en hoop, voor zover hun begrip ging. Met dankbaarheid lees ik van de grote gebeurtenis op de Joodse Pinksterdag, toen de belofte van de Here verwezenlijkt werd en de Heilige Geest overvloedig op hen rustte.

Ik pieker over de lange periode toen

„Mijn hart juicht mee als ik in mijn ziel de woorden hoor die Hem Introduceren en waaruit blijkt dat Hij aanvaard is: „Ziet Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn Naam heb verheerlijkt — hoort Hem”

er geen geestelijk licht was, bijna 1700 jaar van geestelijke duisternis. En dan lees ik in de Schriften met een ongewone naam die kort geleden ontdekt zijn — het Boek van Mormon — dat Hij tot een volk van Amerika is gekomen, een volk afstammend van de Joden in Israël en hun verwanten. Ik lees van Zijn afdaling uit de hemel, van de grote menigte Nefieten die rond hun tempel verzameld was en van de stem uit de hemel die tot hun binnenste doordrong. Mijn hart juicht mee als ik in mijn ziel de woorden hoor die Hem introduceerden en waaruit blijkt dat Hij aanvaard is: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem.” (III Neph. 11:7) Deze woorden zijn, enigszins uitgebreid, dezelfde woorden als die tweemaal tijdens Zijn bediening in Palestina zijn gehoord.

Nogmaals laat de stem van de Vader uit een volk Zijn welbehagen horen over Zijn goddelijke Zoon. Ik weet dat het verslag waar is.

Ik heb reeds gelezen hoe dit grote Wezen in de Geest als Eerstgeborene van de Vader heeft geleefd en daarom verbaas ik mij niet, hoewel ik diep bewogen ben, wanneer ik leer dat Hij, als een voorsterfelijke geest, de broeder van Jared bezocht (zie Ether 3:6-13) en ik kan me de vrees van de broeder van Jared voorstellen toen hij de vinger van de Here zag en besefte dat deze net zo was als de vinger van een mens. Het verbaasde deze profeet, maar het verbaasde mij niet, want ik heb geleerd dat de Here de Eniggeborene Zoon van God is, Wiens Naam is Mens der Heilichheid (Mozes 6:57). Dat de Here zich geheel aan die grote profeet openbaarde verbaast mij niet, maar wekt wel ontzag bij mij op. Hoe meer ik de Schriften bestudeer, des te meer weet ik dat dit waar is.

Tot slot lees ik over het grote visioen in deze bedeling, in deze tijd. Voor zover ik weet is dit de eerste keer dat de Persoon die bij de doop van Christus getuigde en op de berg, en tot de Nefieten getuigde (en zei: „Dit

is Mijn Geliefde Zoon”) niet, zoals bij die gelegenheden, uit een wolk sprak. Deze keer stond Hij samen met Zijn Zoon in majestueus, heilig licht en zei tot Joseph Smith: „Dit is Mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17) Als ik lees weet ik, evenals Joseph Smith, dat er een God is en Hij inderdaad mijn Vader is. Hij is de grote Elohim, ons aller Vader. Naast Hem stond Zijn Zoon Jezus Christus, nogmaals door de Vader geïdentificeerd.

Het is geen toeval dat de Vader dezelfde introductie gebruikte. Als de jonge Joseph Smith moest getuigen van de waarheid, moest hij de waarheid kennen. Die is hem 154 jaar geleden in dat bos geopenbaard. Door de geest der waarheid weet ik dat het visioen waar is.

1700 jaar lang hebben mensen beweerd Christus te vertegenwoordigen, maar niemand heeft Hem aangekondigd. Niemand heeft een stem gehoord die Hem aankondigde.

1700 jaar lang heeft niemand die grote proclamatie van de waarheid bedacht of durven imiteren om zijn eigen beweringen te rechtvaardigen. Deze keer is het anders. Op een voorjaarsmorgen in 1820 is in één moment de eeuwige waarheid nogmaals op zulk een wijze en met zulk een kracht geopenbaard dat niemand die de Heilige Geest bij zich heeft eraan twifelen kan dat de hemelen werden geopend en dat God onze Vader en Zijn Zoon samen verschenen — de Vader kondigde de Zoon aan in bijna dezelfde woorden als Hij het bijna 2000 jaar geleden drie keer had gedaan.

De jongen was te jong om fraude te plegen. De heilige woorden kwamen van de lippen van de Eeuwige Vader. Dit is mijn getuigenis en onze getuigenis tot de wereld. Vandaag hebben wij hier Zijn geliefde Zoon verkondigd en vandaag aanbidden wij Hem hier en betuigen wij Hem lof, en eer en heerlijkheid. Ter ere van Hem zijn wij vandaag op deze conferentie van Zijn volk bijeen.

Wij zien uit naar Zijn wederkomst om 1000 jaar te regeren. Laten wij Hem

in de geest en in waarheid aanbidden. Laten wij Zijn onlangs gezalfde profeet en spreekbuis, en degenen die hem helpen, trouw steunen. President Harold B. Lee is die profeet. Hij heeft dezelfde sleutelen die in 1829 door de hemelse boodschappers aan Joseph Smith zijn gegeven. Zijn woord, dat geïnspireerd is door de Heilige Geest, is nieuwe openbaring van deze tijd. Dit is mijn getuigenis tot u en tot de wereld, in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Encyclopedie

Is er misschien iemand die het Kerkelijk Vertaalbureau voor een zoet prijsje aan een encyclopedie weet te helpen? De behoefte aan zo'n naslawerker wordt voortdurend groter.

Onze vertaalstaf kan niet goed genoeg geörienteerd zijn.

Nieuw is een dergelijke aanschaf te begroetelijk.

Kan mogelijk iemand „de Biltstraat” goedkoper helpen?

Geloof: wat het betekent en hoe het ons mensen beïnvloedt.

Beoefen voortdurend uw geloof

DOOR O. LESLIE STONE, Assistent van de Raad der Twaalven
Toespraak gehouden op de 143ste aprilconferentie

De apostel Paulus vertelt ons: „... geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.” (Heb. 11:1.) Geloven en vertrouwen zijn synoniem en soms is het moeilijk voor ons onderscheid te maken. Er is echter verschil.

Wij kunnen niet geloven zonder te vertrouwen, maar we kunnen wel vertrouwen zonder te geloven. Vertrouwen is het fundament van geloven. Geloven is vertrouwen in onze Here en Heiland, Jezus Christus.

De Schriften bevatten veel bevestigingen omtrent zaligheid voor degenen die geloof oefenen en de geboden gehoorzamen. In Markus 16:16 staat een dergelijke bevestiging. Deze luidt: „Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” Let op dat de Here zegt: „Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.” Met andere woorden, we moeten meer doen dan geloven — we moeten handelen. Geloof is de motiverende kracht die aanzet tot daden. In Jakobus 2:20 lezen we: „Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is?”

Velen geloven dat God zal voorzien, maar wij kunnen niet stil blijven zitten en dan verwachten resultaat te boeken. De Here verwacht van ons dat wij werken voor datgene wat wij zoeken. Indien wij ons deel doen en geloof beoefenen, dan is ons beloofd dat Hij ons zal helpen bij ons rechtvaardig streven. Indien wij echter ons deel niet doen, hoe kunnen we

„Wanneer er van de mensen verlangd wordt dat zij het getuigenis van anderen geloven, worden ze gedwongen de draden van de waarheid te grijpen en stevig vast te houden totdat ze een sterk geloof kunnen ontwikkelen”

dan de hulp van onze hemelse Vader verwachten?

Wijlen onze president David O. McKay heeft gezegd: „Rijke beloningen komen alleen na grote inspanningen.” Met andere woorden, wordt door diegenen ontvangen, die niet alleen geloof hebben, maar ook bereid zijn tot werken en zich op te offeren om hun doel te bereiken.

Sommigen vragen misschien: „Hoe krijgen wij geloof?” Het antwoord is dat we geloof op dezelfde wijze verkrijgen. Eerst moeten we een fundering leggen en dan onze gedachten en handelingen cultiveren.

Joseph Smith heeft gezegd: „Geloof komt door te luisteren naar het Woord Gods, door het getuigenis van de dienstknechten van God” (*Documentary History of the Church*, deel 3, blz. 379.)

Lk getuig tot allen die mijn stem horen dat het bijwonen van de algemene conferenties gedurende vele jaren, het aanhoren van de getuigenissen van onze leiders, hier en op andere plaatsen, mijn geloof voortdurend heeft vergroot en me heeft geholpen een sterk getuigenis van de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus op te bouwen.

Het gebruiken van het avondmaal dat bediend wordt door degenen die het gezag daartoe bezitten vergroot ons geloof ook ten zeerste. Het gebroken brood symboliseert het gebroken vlees van onze Verlosser, en de heilige drinkbeker stelt Zijn verzoenend bloed voor. Het lezen van de Schriften kweekt geloof aan. Ernstig bidden is noodzakelijk om ons geloof te vergroten. Bidden is geloof uitspreken.

Een juiste levenswijze draagt het meest bij tot geloof. Zonde is de grootste vernietiger van het geloof. Zelfs kleine zonden vernietigen het geloof. IJdelheid, trots, zelfzucht, hebzucht en haat verwonden de gevoelige geest van God, die het geloof levend maakt en voedt.

Het onophoudelijk streven om het stralende licht van levend geloof te vinden, zuivert het hart, versterkt de wil en draagt bij tot de ontwikkeling van een degelijk karakter.

Het voortdurend beoefenen van ons geloof door goede gedachten te koesteren, door gebed, toewijding en rechtvaardig handelen, is even noodzakelijk voor de geestelijke gezondheid als lichaamsbeweging voor de gezondheid van het lichaam. Evenals alle waardevolle dingen, is het

De pioniers van de Kerk toonden groot geloof toen ze over de prairies trokken.

moelijk geloof te herwinnen als het verloren is gegaan. Voortdurende waakzaamheid is de prijs die wij betalen moeten om ons geloof te behouden. Om ons geloof te kunnen behouden moeten we in harmonie blijven met onze hemelse Vader, door in overeenstemming met de beginselen en verordeningen van het Evangelie te leven.

Mozes trainde het geloof toen hij de kinderen Israëls uit evangenschap leidde. De Here gaf hem aanwijzingen wat hij moest doen en hij geloofde dat het kon worden gedaan. Hij bracht de Israëlieten bijeen en ging op weg. U zult zich herinneren dat de Egyptenaren hen dicht op de hielen zaten. Die wilden hun vertrek verhinderen. Ze bereikten de Rode Zee en de Israëlieten dachten dat er geen kans was te ontsnappen. Ze hadden de zee vóór zich en de Egyptenaren achter zich. Enkelen zeiden: „... het ware ons beter geweest de Egypte-

naren te dienen, dan in deze woestijn te sterven.

Mozes zei tegen ze: „Vreest niet, ... de Here zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.”

De Here zeide tot Mozes:

„... hef uw staf op, en strek uw hand uit over de zee, en klief dezelve, dat de kinderen Israëls door het midden der zee gaan op het droge.

„Toen Mozes zijn hand uitstreckte over de zee, zo deed de Here de zee weggaan, door een sterken oostenwind, dien gansen nacht, en maakte de zee droog, en de wateren werden gekliefd.

„En de kinderen Israëls zijn ingegaan in het midden van de zee, op het droge; en de wateren waren hun een muur, aan hun rechter- en aan hun linkerhand.

„En de Egyptenaars vervolgden hen, en gingen in, achter hen, al de paarden van Farao, zijn wagenen en zijn

ruiteren, in het midden van de zee.” (Ex. 14: 12-14, 16, 21-23)

De Here zeide tot Mozes dat hij zijn hand moest uitstrekken, dan zou het water terugkeren en de Egyptenaren vernietigen. Mozes had wederom geloof in God en de Egyptenaren kwamen om.

De profeet Joseph Smith heeft gedurende zijn gehele zending groot geloof getoond. Toen hij nog maar 14 was las hij de Schriften en in het eerste hoofdstuk van Jakobus de verzen 5 en 6 las hij:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

„Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven op- en nedergeworpen wordt.”

Deze teksten ontroerden zijn ziel,

want hij voelde dat zo er ooit iemand wijsheid nodig had gehad om te besluiten wat hij moest doen, hij het was.

Hij geloofde; hij had vertrouwen; zijn vertrouwen zette hem aan tot daden; hij ging dan ook naar het bos om te bidden en zijn gebeden werden verhoord.

Hoe anders zou ons leven geweest zijn als de profeet Joseph Smith niet zo'n sterk geloof had!

Brigham Young was een man van groot geloof. Hij had geloof in de levende God. Hij had geloof in elk beginsel en elke leerstelling die door de profeet Joseph waren geopenbaard en onderwezen. Hij geloofde in zichzelf.

Hij maakte eens deze opmerking: „Indien de heiligen der laatste dagen gebruik zouden maken van hun voorrechten, geloof in de naam van Jezus Christus oefenen, en dag in dag uit ten volle van de vreugde van

de Heilige Geest genieten, is er op aarde niets dat ze niet zouden kunnen vragen, zonder dat het hun gegeven wordt.” *Journal of Discourses*, deel 11, blz. 114.)

De pioniers van de Kerk toonden groot geloof toen ze over de prairies trokken. Ze lieten hun huizen en het grootste gedeelte van hun bezittingen achter. Enkel van hen lieten familie en vrienden achter om de leiders van de Kerk te volgen naar een onbekend land. De reden was duidelijk: ze hadden groot geloof. Ze zochten en vonden een plek waar ze hun geloof konden uitoefenen, in vrede konden aanbidden en de Here dienen.

Soms worden we ongeduldig omdat de wereld zich zo langzaam bekeert. In ons ongeduld vragen we ons af waarom God niet in majesteit en heerlijkheid verschijnt, zodat de hele wereld ogenblikkelijk op de knieën zou gaan om Hem te aanbidden.

Maar wanneer wij de zaak verstandig overdenken, begrijpen we dat de langzame, geduldige manier van God om de wereld te bekeren de beste is. Wanneer er van de mensen verlangd wordt dat zij het getuigenis van anderen geloven, worden ze gedwongen de draden van de waarheid te grijpen en stevig vast te houden, totdat ze een sterk geloof kunnen ontwikkelen. Het plan van God maakt het voor ons noodzakelijk ons geloof te voeden, te cultiveren en te vergroten. In dit langdurige, geduldige ontwikkelingsproces van ons geloof verwerven we standvastigheid en een sterk karakter. Deze kostbare eigenschappen zijn van eeuwige waarde. Er is in ons leven, in de geschiedenis van de Kerk, of in de wereldgeschiedenis nimmer een periode geweest waarin een grotere behoefte aan geloof bestond dan thans het geval is.

Wij moeten geloven in het herstelde Evangelie van Jezus Christus, in onze kerkleiders, en vertrouwen hebben in onszelf.

Ik wil besluiten met mijn getuigenis te geven van de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus. Wij hebben de grootste zegeningen in ons gezin ontvangen, toen wij het meest vrijgevig waren met onze tijd, onze middelen en onze taak in de Kerk uitvoerden. De zegeningen zijn voor een ieder beschikbaar, als hij maar geloof heeft, het Evangelie van Jezus Christus aanvaardt en in overeenstemming met de leringen leeft.

Ik bid nederig dat ieder van ons, dag in dag uit, zijn geloof zal vergroten; dat we de geboden zullen onderhouden; dat we onze profeet Harold B. Lee en allen die nauw met hem samenwerken om het koninkrijk van God op te bouwen, zullen liefhebben, eren en ondersteunen; dat we zo zullen leven en tot het einde getrouwd zijn en waardig om de grootste van alle zegeningen te ontvangen, welke is zaligheid, verhoging en het eeuwige leven in het koninkrijk van onze hemelse Vader.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Het voortdurend beoefenen van ons geloof door goede gedachten te koesteren, door gebed, toewijding en rechtvaardig te handelen, is even noodzakelijk voor de geestelijke gezondheid als lichaamsbeweging is voor de gezondheid van het lichaam.”

Een pleidooi voor bekering, hulp, geloof, liefde

„Staat in Heilige plaatsen”

DOOR HAROLD B. LEE

Toespraak gehouden op de 143ste aprilconferentie

Mijn ziel is vervuld van vreugde als ik denk aan de grote mannen die door de Here als Algemene Autoriteiten, in dienst van de Kerk zijn gesteld en aan alle anderen die dienen, de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven, de zendingsvertegenwoordigers van de Twaalven en de Eerste Raad van Zeventig, en allen die in de verschillende organisaties dienen. We hebben ons vaak verwonderd hoe het mogelijk is dat, als we iemand nodig hebben voor een bepaald ambt, de juiste man of vrouw of bijna wonderbaarlijke wijze tot ons schijnt te komen. Dit hebben we meegemaakt als sleutelposities ingenomen moesten worden.

Terwijl ik naar de broeders luisterde, herinnerde ik me de instructies die de profeet Alma gaf aan een groep bekeerlingen die op de oever wachtte om gedoopt te worden. Toen hij hen het verbond uitlegde dat ze als gedoopte leden zouden aangaan, zei hij: „... als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

„Ja, en gewillig zijt met de treuren den te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, ...

„Nu, ik zeg u, indien dit het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een verbond hebt gesloten, dat gij Hem

„Ik kan thans zonder enige twijfel in mij tot u komen omdat ik weet van het bestaan van de persoon die over deze Kerk presideert, onze Heer en Meester Jezus Christus”

wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?” (Mosiah 18:8-10)

Ik vraag uw aandacht voor een van deze vereisten: „gewillig zijn elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn.”¹ Als ik u zou vragen wat de zwaarste last is die iemand in dit leven kan dragen, wat zou u dan antwoorden? De zwaarste last die een mens in dit leven moet dragen is de last van de zonde. Hoe helpt u iemand om deze grote last te dragen, opdat hij licht moge zijn?

Enkele jaren geleden zaten president Romney en ik in mijn kantoor. De deur ging open en een fijne jongeman kwam binnen met een zorgelijke trek op zijn gezicht. Hij zei: „Broeders, ik ga morgen voor de eerste keer naar de tempel. Ik heb in het verleden enkele fouten begaan. Ik

ben naar mijn bisschop en ringpresident gegaan en heb alles verteld; na een tijd van bekering toen het zeker was dat ik niet in die fouten ben teruggeduield, hebben ze beslist dat ik nu klaar ben om naar de tempel te gaan. Maar broeders, dat is niet voldoende. Ik wil weten, en hoe kan ik dat weten, dat de Here mij ook heeft vergeven?”

Wat zou u iemand antwoorden die deze vraag aan u stelt? Terwijl we er even over nadachten, herinnerden we ons de toespraak van koning Benjamin in het boek Mosiah. Hier waren mensen bijeen die hadden gevraagd of ze gedoopt konden worden; ze zeiden dat ze zichzelf in hun vleselijke staat hadden aanschouwd:

„... En zij allen riepen eenparig met luider stemme: O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen, en ons hart worde gereinigd; ...

„... toen zij deze woorden hadden gesproken, kwam de Geest des Heren op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten ...” (Mosiah 4:2-3)

Dat is het antwoord.

Als het ogenblik is gekomen dat u, wie u ook bent, waar u ook bent, alles gedaan heeft wat u kon om van uw zonden te bekeren, en u zich verbeterd heeft naar beste vermogen; als u naar de juiste autoriteit bent geweest; indien het iets is dat uw positie in de Kerk aantast; dan zult u dat bevestigende antwoord willen heb-

ben of de Here u wel of niet heeft aangenomen. Als u uw ziel onderzocht heeft en gemoedsrust gezocht en gevonden hebt, kunt u door dit teken weten dat de Here uw bekering heeft aanvaard. Satan wil dat anders en soms overreedt hij u te denken dat nu u één fout heeft begaan, u er mee door moet gaan, zonder te kunnen keren. Dit is een van de grootste leugens. Het wonder van de vergeving is ter beschikking van allen die het kwaad dat ze gedaan hebben voor goed de rug toekeren.

„... Gaat uws weegs, en zondigt niet meer. Doch tot de ziel, die zondigt, zullen de vorige zonden terugkeren, zegt de Here, uw God.” (L&V 82:7) Denk daaraan, gij allen die lijdt onder een zondenlast.

En u leraren, u kunt helpen die zware last te verlichten van degenen die hem dragen en wier geweten zo verzengd is dat het ze weerhoudt actief te zijn en ze niet weten tot wie ze zich moeten wenden om het antwoord te vinden. Help ze tot die dag van bekering, opdat ook zij een rustig geweten mogen hebben en de bevestiging van de Geest des Heren dat Hij hun bekering heeft aanvaard.

De grote oproep wordt thans gehoord in de toespraken van de broeders om diegenen te helpen die hulp nodig hebben, niet alleen stoffelijke hulp, maar ook geestelijke hulp. De grootste wonderen die ik heden zie zijn niet altijd die van de genezing van het zieke lichaam, maar de grootste wonderen die ik zie zijn die van de genezing van de zieke ziel van degenen die naar ziel en lichaam ziek zijn, neerslachtig en verward zijn en op de rand van een zenuwinzinking staan. Al dezen reiken wij de hand omdat ze dierbaar zijn in de ogen van de Here en we niet willen dat iemand het gevoel heeft dat hij is vergeten. Ik zou van deze gelegenheid gebruik willen maken om mijn waardering uit te spreken voor iets dat mij jaren geleden is overkomen. Ik had last van een maagzweer die steeds erger werd. We hadden door een zendingsgebied gereisd; mijn vrouw Joan en ik kregen de volgen-

de morgen het gevoel dat wij zo vlug mogelijk naar huis moesten gaan, hoewel we van plan waren nog enkele vergaderingen te bezoeken.

Op weg naar huis zaten we in het voorste gedeelte van het vliegtuig. Enkele leden van de Kerk zaten in het achterste gedeelte. Op een gegeven moment legde iemand zijn hand op mijn hoofd. Ik keek op, ik zag niemand. Dat gebeurde nog een keer vóór we aankwamen: weer beleefde ik hetzelfde. Wie het was, door welk middel of medium zal ik wel nooit weten. Ik weet alleen dat ik een zegen ontving, die ik, zoals ik een paar uur later ontdekte, hard nodig had.

Zodra we thuis gekomen waren belde mijn vrouw, die ongerust was, de dokter op. Het was ongeveer 11 uur 's avonds. Hij riep me aan de telefoon en vroeg hoe ik me voelde. Ik zei: „Wel, ik ben erg moe. Ik geloof dat het wel gaat.” Kort daarna kreeg ik echter zware bloedingen. Als dat in het vliegtuig gebeurd was, had ik er hier vandaag niet over kunnen spreken.

Ik weet dat er goddelijke machten zijn die zich tot ons uitstrekken wanneer geen andere hulp beschikbaar is.

Als ik te veel aan de lasten gedacht had, toen ik de overweldigende omvang ging beseffen van de verantwoordelijkheid die mij nu is gegeven, zou ik wanhopig geworden zijn en volkomen ongeschikt om ze te dragen. Maar toen ik geleid werd door de Geest om de twee noble mannen te benoemen wier krachtige woorden en getuigenis u vandaag hoorde, namelijk president N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney, beseftte ik, dat ik deze verantwoordelijkheid niet alleen hoefde te dragen. En wanneer wij week na week in de tempel vergaderen en ik de kamer overzie en de twaalf vastberaden mannen zie, mannen die uit de wereld zijn gekozen en aan wie de macht van het heilig apostelschap is gegeven, ben ik me ervan bewust dat heden ten dage geen grotere mannen dan deze op aarde wandelen.

Tot u grote leiders, ringpresident-

schappen, zendingspresidentschappen, bisschappen, leiders van priesterschapsquorums, u allen getrouwe heiligen, overal, die voor ons bidden, ik wil dat u weet dat wij aan de altaren van de tempel vurig bidden voor u allen, getrouwen, die voor ons bidden. We zijn u erg dankbaar!

Nu ik aan het eind van deze conferentie tot u spreek, zou ik nog graag een klein voorval willen vermelden. Het spijt me dat ik u slechts een gedeelte daarvan kan vertellen, met het oog op de betrokkenheid van de verdere inhoud.

Het gebeurde kort voor de inwijding van de tempel te Los Angeles. We bereidden ons allemaal op die grote gebeurtenis voor. Het was iets nieuws in mijn leven toen ik om ongeveer 3 of 4 uur 's morgens iets ervoer. Ik geloof niet dat het een droom was, het moet een visioen geweest zijn. Het leek alsof ik getuige was van een grote geestelijke bijeenkomst, waar mannen en vrouwen opstonden, twee of drie tegelijk, en in tongen spraken. De geest was zo ongewoon. Het leek alsof ik de stem van president David O. McKay hoorde die zei: „Indien je God wilt liefhebben, moet je leren de mensen lief te hebben en te dienen. Dat is de manier om je liefde voor God te tonen.” Ik zag en hoorde nog andere dingen.

Hierdoor kan ik thans zonder enige twijfel in mij tot u komen omdat ik weet van het bestaan van de persoon die over de Kerk presideert, onze Heer en Meester, Jezus Christus, ik weet dat Hij er is. Ik weet dat Hij dichterbij is dan wij menigmaal denken. Ze zijn geen afwezige Vader en Here. Ze zijn bezorgd over ons, helpen ons ons voor te bereiden op de tweede komst van de Heiland, Wiens komst stellig niet ver weg meer kan zijn, vanwege de tekenen die duidelijk worden.

Alles wat u moet doen is de Schriften lezen, in het bijzonder de geïnspireerde vertaling van Mattheüs 24, in de Parel van Grote Waarde, in de Geschriften van Joseph Smith. Hierin zegt de Here tot Zijn discipelen dat zij in heilige plaatsen moesten staan

„Het wonder van de vergeving is ter beschikking van allen die het kwaad dat ze gedaan hebben voor goed de rug toekeren.”

en niet moeten worden bewogen, want Hij komt snel, doch geen mens weet het uur, noch de dag. Dat is de voorbereiding.

Onderricht uw gezinnen op de gezinsavond, leer ze de geboden van God onderhouden, want alleen daarin ligt in deze tijd onze redding. Als ze dat willen doen, zullen de krachten van de Almachtige op hen nederdalen gelijk de dauw des hemels en de Heilige Geest zal de hunne zijn. Hij kan in ons zijn en is die God Die ons zal leiden naar Zijn heilig huis.

Moge de Here ons helpen onze taken zo te begrijpen, te verrichten en te vervullen, dat wij op de dag des oordeels niet zullen ontdekken dat we niet alles gedaan hebben zoals we wisten dat we het moesten doen om Zijn werk in gerechtigheid te bevorderen. Dit bid ik nederig in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

De Artikelen des Geloofs

(in nieuwe vertaling)

van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

1. Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.

2. Wij geloven dat de mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden en niet wegens Adams overtreding.

3. Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.

4. Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.

5. Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.

6. Wij geloven in dezelfde organisatie die in de vroeg-christelijke Kerk voorkwam, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten enz.

7. Wij geloven in de gave van talen, in profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking, uitlegging van talen enz.

8. Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voorzover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.

9. Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.

10. Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en in de herstelling van de tien stammen; dat Zion zal worden gebouwd op dit [het Amerikaanse] vasteland; dat Christus in eigen persoon op aarde zal regeren; en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar patrijshoerlijkheid zal ontvangen.

11. Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe; laat ze hoe, waar of wat ook vereren.

12. Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.

13. Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.

JOSEPH SMITH

Bij het overlijden van president Lee

Op 26 december 1973 des morgens om 08.58 uur overleed op de leeftijd van 74 jaar president Harold B. Lee, de elfde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zijn overlijden, dat wordt toegeschreven aan een hartkwaal en een longziekte, kwam onverwacht. President Lee had de eerste Kerstdag bij zichzelf thuis en bij zijn dochter thuis doorgebracht. De volgende dag voelde hij zich, na ongewoon lang geslapen te hebben, nog steeds vermoeid, reden waarom hij te omstreeks 15.00 uur des middags in het ziekenhuis van de Kerk werd opgenomen voor een geneeskundig onderzoek, waarbij een electrocardiografische controle inbegrepen was. Bij hem bleef zuster Lee. Zij gebruikten samen het eten in het ziekenhuis. Het scheen, dat president Lee zich goed voelde, maar omstreeks 20.00 uur des avonds werd hij rusteloos en werd de familie gewaarschuwd. Spoedig daarop reeds stierf president Lee. Ten tijde van zijn heengaan bevonden zijn echtgenote, zijn dochter en schoonzoon, een kleindochter, president Marion G. Romney (tweede raadgever van president Lee), president Spencer W. Kimball (van de Raad der Twaalven) en D. Arthur Haycock (de privé-secretaris van president Lee) zich bij hem. Zijn eerste raadgever, president Tanner, bevond zich te Phoenix in de staat Arizona.

President Harold Bingham Lee werd 28 maart 1899 te Clifton in de staat Idaho geboren. Van 1920 tot 1922 vervulde hij een zending in het westen van de Verenigde Staten. In oktober 1930 werd hij op de leeftijd van 31 jaar president van de ring Pioneer in Salt Lake City. In 1937 werd hij door president Heber J. Grant tot algemeen directeur van de Welzijnszorg geroepen. Op 6 april 1941 werd hij gestuurd als lid van de Raad der Twaalven en op 10 april 1941 werd hij tot apostel geordend door president Heber J. Grant.

Hij diende als eerste raadgever van president Joseph Fielding Smith en na het overlijden van president Smith werd hij op 7 juli 1972 aangesteld tot president van De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij vervulde zijn ambt bijna achttien maanden en dat was de kortste ambtsperiode van een president van de Kerk tot nu toe. Hij stierf ook op jeugdiger leeftijd dan enige andere president sedert Joseph Smith.

Op 31 december 1973 kwam het Quorum der Twaalven in de tempel te Salt Lake City bijeen en werd president Spencer W. Kimball geordend en aangesteld als twaalfde president van de Kerk. Deze koos Nathan Eldon Tanner tot zijn eerste raadgever en Marion Georg Romney tot zijn tweede raadgever.

President Kimball werd op 28 maart 1895 te Salt Lake City in de staat Utah geboren. Zijn grootvader, Heber Chase Kimball was lid van de eerste Raad der Twaalven in deze bedeling en diende later in het Eerste Presidentschap onder Brigham Young. Hij vervulde van 1914 tot 1917 een zending in de centrale staten van de Verenigde Staten, werd in 1924 tweede raadgever van het ringpresidentschap van de ring St. Joseph en vervolgens in februari 1938 president van de ring Mount Graham in de staat Arizona. Op 7 oktober 1943 werd hij door president Heber J. Grant tot apostel geordend. Op 7 juli 1972 werd hij president van de Raad der Twaalven, toen Harold B. Lee president van de Kerk werd. Ouderling Ezra Taft Benson is nu president van de Raad der Twaalven. Hij is 4 augustus 1899 te Whitney in de staat Idaho geboren. Hij werd naar zijn overgrootvader genoemd, die tot lid van de Raad der Twaalven werd aangesteld toen de Kerk, nadat zij Nauvoo verlaten had, in Winter Quarters was. Hij vervulde van 1921 tot 1923 een zending in Groot-Britannië en van februari tot december 1946 was hij president van de zending in Europa. Hij werd tot ringpresident van de ringen Boise en Washington (D.C.) geroepen en op 1 oktober 1943 werd hij gestuurd als lid van de Raad der Twaalven, waarna hij op 7 oktober door president Heber J. Grant in dat ambt geordend werd. Van hem is bekend, dat hij onder president Eisenhower (1953-1961) minister van landbouw is geweest.

Clark, Kim Clark
Calgary (Alberta, Canada)

Crandall, Earl Monte
Pocatello (Idaho)

Eckerley, Michael Dean
Ogden (Utah)

Ellis, Mark Tama
Provo (Utah)

Hadley, Alan Keith
Walla Walla (Washington)

de Groot, Cornelis Pieter
San Louis Obispo (California)

Isaksen, Kenneth Wallace
San Lorenzo (California)

McGee, Jack Randel
Auburn (Washington)

McKoy, Robert Alan
Falls Church (Virginia)

Over de veranderingen in de leiding der Kerk volgt meer nieuws in ons volgende nummer.

Wat ons beweegt werd door een Nederlandse zuster die in het kerkelijk hoofdkantoor te Salt Lake City werkt in een brief aldus onder woorden gebracht:

„Uit het overlijden van president Lee is weer duidelijk gebleken dat onze wegen niet 's Heren wegen zijn. Een ieder stond sprakeloos toen het reeds tien minuten na zijn heengaan over tv en radio werd bekendgemaakt. Ik had verwacht dat in verband mit zijn leeftijd president Lee zeker een 15 of 20 jaar bij ons zou zijn. President Spencer W. Kimball werd reeds binnen enige dagen aangesteld, zodat binnen een week het Eerste Presidium weer voltallig was. Wat een zegen tot een Kerk te mogen behoren waarvan de leiding door de Here zelf werd geopenbaard en waarin het aanstellen geen verwarring of andere bijmaak met zich brengt!”

van Natter, John David
Ogden (Utah)

Rollins, Ramona
Roy (Utah)

Rawlinson, Mark William
North Hollywood (California)

Siebach, Marlin Henry
Wyomissing (Pennsylvania)

Skousen, Paul Barton
Salt Lako City (Utah)

Ward, Paul LeRoy Jr.
Boise (Idaho)

VERTROKKEN ZENDELING
15 november 1973

Interregionale conferentie Stockholm 1974

De vier Noordelijke naties van ons werelddeel Europa komen op 16, 17 en 18 augustus 1974 bijeen op een interregionale algemene conferentie van de Kerk, die in Stockholm, in Zweden, zal worden gehouden. Daarmede wensen wij, die München 1973 hebben gehad, de Noordelijke broeders en zusters hartelijk geluk. In Finland, Zweden, Noorwegen en Denemarken wonen 15.000 leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hun is medegedeeld dat de conferentie geleid zal worden door het Eerste Presidium der Kerk, dat er algemene autoriteiten zullen zijn en dat

dezen in de verschillende bijeenkomsten een bijdrage leveren. Ook zullen volgens president Harold B. Lee te beluisteren vallen „boodschappen van enigen der bewaarde, toegewijde leiders en leiders die de Kerk in deze gebieden heeft, waar een aantal van de allertrouwste leden van de Kerk vandaan zijn gekomen, ook algemene autoriteiten.“ Verwacht wordt dat onze president deze vierde interregionale conferentie zelf zal bijwonen, aan het hoofd van de delegatie van de bezochte autoriteiten. De eerdere interregionale algemene conferen-

ties werden gehouden in 1971, 1972 en 1973, respectievelijk in Manchester in Engeland, in Mexico City en in München.

De bijeenkomsten zijn in 1974 in de Vergaderzaal van het Stockholmse internationale beurs- en congrescentrum. Er zijn daar 5.000 zitplaatsen. Het Eerste Presidium adviseert de leden die niet in de zendingsgebieden van Zweden, Finland, Noorwegen en Denemarken wonen niet te gaan, vanwege de beperktheid der opvangmogelijkheden. In de Noord Europese landen is het zendingswerk begonnen in 1850, dus nog maar drie jaar nadat de heiligen zich onder aanvoering van Brigham Young in de Vallei van het Grote Zoutmeer gevestigd hadden. Toen de Kerk in 1930 een eeuw bestond waren er meer dan 30.000 heiligen uit die landen naar Utah geëmigreed.

God is geen Sinterklaas

DOORD G. A. NIJLAND-BLOM

We hebben in het jongste verleden, temidden van de spanningen rond Israël, in de veilige kring van eigen land en eigen huis en broederschap veel reden gehad om dankbaar te zijn. We hebben met frisse moed een aanvang met het nieuwe jaar van onze proeftijd op aarde gemaakt en het oude jaar besloten, na de viering van Kerst en Sinterklaas.

Met Sinterklaas begint onze wintercyclus vol feestelijkheden. Sinterklaas windt niet alleen de kleine kinderen die ernstig hun schoentje zetten op, ook en steeds meer gaan de ouderen dit feest vieren. De Sinterklaascadeaus worden steeds kostbaarder en we leren steeds leukere rijmpjes te maken. Sinterklaas is heer en meester, vooral als hij „in persoon“ binnenstapt en de kinderen hem een handje geven en voor hem zingen. Hij is een beloner

van het goede en heft waarschuwend de vinger bij ondeugendheid. In onze straten houdt hij zijn rijtoer en wij halen hem in als een vorst. Hij heerst dan ook.

Wat moeten wij met die situatie? Moeten wij in die maalstroom meegaan? Sint Nicolaas moet eenmaal geleefd hebben, moet goedgeefs zijn geweest. Maar als de kinderen gaan slapen en het tijd is voor het avondgebedje is het ook tijd voor het loflied bij de schoorsteen voor de „goedheiligman“. Is Sinterklaas niet op de troon van onze hemelse Vader gehesen?

Het goede en kwade wordt zogenoemd in het grote boek van Sinterklaas opgetekend. Maar er is een denkenboek voor Gods ogen.

O, het is niet zo erg dat men een Sinterklaasavond organiseert en er een gezellige avond van maakt en elkaar cadeautjes geeft. Maar laat

het eenvoudig en waar blijven en laat vooral de kleinsten niet in de knoel komen met het geloof dat Sint Nicolaas nu bestaat en dat hij het is die wat in hun schoenen stopt. Blijf de aandacht altijd gericht houden op het bestaan van God. Hij alleen oordeelt en alleen Zijn Zoon Jezus Christus brengt de verzoening van onze zonden aan. Laten we in deze dingen wijs zijn en vermijden dat de kinderen ons kunnen verdenken van onwaarsichtigheid. Ze mochten ook eens gaan twijfelen aan wat we hun leren over Hem die waarlijk recht op onze lofzangen heeft.

Laten we zorgen dat heel het geloof van onze kleinen (en groten) gericht staat op de Vader en de Zoon en op de beloofde wederkomst en op de mogelijkheid om door de opstanding te kunnen terugkeren bij onze hemelse Vader. Laten we deze winter besluiten met de viering van vele gezinsavonden, waarop we beweren en bezingen hoe het met de Waarheid wèl is.

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	SSS	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Alkmaar					X							DEKKER, David Arian
American Servicemen			X									BEEST, Erica Veronica Elizabeth van
Amersfoort				X								HAAG-PFITZENMEIER, Helena Lidwina
Antwerpen					X							HALL, Michele Amy
Antwerpen					X							BAMBERG, Rudolf Ferdinand Carl met NUJSMAN, Marja Martijntje
												LANS, Herman Johannes met NETTO, Yvonne
												TUFFIN, Mark Felix
												met BRIE, Ellen Maria Louisa de
												REMOORTELO-ROSSAERT, Maria Delphina van
												HEIRMANNS, Georges
												WINS, Guy Roger
												KLEFT-VAN DONINCK, Maria van de
												BRIJUNE-POLFICT, Elisa Denise de
												BRIJUNE, Albert André de
Apeldoorn		X										WOUTERS, Luc Marleen Guillaume
												PRETSCH, Marie Elise Scipio
												AARTSEN, Debora
												STEENSTRA, Robijn
												KLOSTERBOER, Sonja
Breda		X										ROOSMALEN, Rudolf Peter Ferdinand van
Brussel												SMEKENS, Paul Alfons
												SMEKENS-BOMBEECK, Frieda Elisa Virginia
Eindhoven												HOEK, Pierre met ES, Remkje Antje van
												TUBBING, hugo Gerardus
												MOLLEMANS, Johannes Theodorus Maria
												met BANKERS, Maria Helenat
												MOLLEMANS, Henrica Allegonda Johanna
												Marja
												BOLLEBOOM, Mirjam Maria Francisca
												Johanna
												ES, Cornelia van
Gent												d'HONT, Marie Joseph Julienne Eleonore
's-Gravenhage												BEUTE, Andrew John Henry
												GOTTSCALK, Alphonse Leslie
												VELDHEER-VAN DAALEN, Beatrix Elisabeth
												Johanna
Groningen												JONG, Hendrik Gerrit de
												TEPPICH, Pauline Grietje Frieda
												HAVE, Jan ten
												HOOIJENGA, Jan Hedzer
												WEENING, Jacob
												met WIJSBEEK, Glendrika Fredrika
Haarlem												GOUT, David Hendrik met KERN, Margereth
												HOOGENDIJK, Marinus Johannes
												EEKELSCHOT, Jan Cornelis
												HERREBRUGH, Robert
												LINDEN, Sandra van der
												RUITER, John Kenneth
Leiden												HOPMAN, Jannetje Sietske
												GIJZEN-VAN DUIJVENBODE, Maria van
												GIJZEN, Hendrikus Leendert van
Maastricht												TASELAAR, Dick
Nijmegen												KATFERT, Evert
												LEEJWEN, Werner van
Rotterdam-Noord												BENNINGSHOF-SOUMOKIL, Helena Adonia
Rotterdam-Zuid												VAL, Frederik Hendrik
												STAAL, Siebe
Schiedam-Vlaardingen												HAVE, Hendrikus Jan van der
												VISSER-KLIJMEIJ, Cornelia Maria
												RODENBURG, Jan
Sint Niklaas												VRANKEN, Martin Adolf
Utrecht												GROOT, Leendert Bernardus de

